

metin
yegin

TURCO "arjantin"

hayalci hücre: #24 metin yeğın |polisiye #1 | el turco: arjantin | metin yeğın
©2023 hayalci hücre | bu kitabın türkçe yayın hakları metin yeğın ve hayalci
hücre yayın'a aittir. | yayına hazırlayan: soner torlak | kapak görseli: kubo
naomi | dizgi: nail dünder | illüstrasyonlar: merve tuba tanok | baskı-cilt: repar
tasarım matbaa, yenibosna merkez mh. cemal ulusoy cd. no: 43
bahçelievler/istanbul (sertifika no: 40675) | 1. baskı 2023 / istanbul | isbn no:
978-625-6597-08-2 | sertifika no: 73832 | hayalci hücre yayın lema yayıncılık
basım dağıtım kırtasiye ticaret limited şirketi sinanoba mahallesi aktay caddesi
A3-27 blok no: 6a iç kapı no: 6 büyükçekmece / istanbul |
<https://hayalcihucre.com>

metin yeğin

1963'te İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. Cambridge Üniversitesi'nde sinema eğitimi aldı.

'ViranşehirAx u Av Komünü' örgütlenmesine öncülük etti. Evsiz aileler ile birlikte barınma hakları için kerpiç evler yaptı. Buenos Aires'te gecekondlu mahallerinde alternatif okul inşa edeken bu kerpiç yöntemini oraya da taşıdı. Radikal, Özgür Gündem, Özgür Politika gazetelerinde 'Dünyanın Sokakları' köşesinde özellikle dünyadaki neoliberal kent inşası ve buna karşı mücadele deneyimlerindeki yaşadıklarını yazmaya devam etmekte. Şili de işgal üniversitelerinde alternatif halk eğitimi için mücadeleye etti.

Belgeselleriyle de sokakları anlattı. Kanaltürk, CNN Türk, Hayat Tv'de iki yüzden fazla 'Dünyanın Sokakları' programı kuşak olarak yer aldı. NTV, Venezuela Telesur, Arjantin, Macaristan televizyonlarında da belgeselleri vardı. BBC ve Açık Radyo'da radyo programları yaptı. Dünyanın birçok festivalinde belgeselleriyle yer aldı. Gazete Duvar'da yazılar yazıyor.

'D' filmi ile belgeselde yaptıklarını kurmaca filmde de gerçekleştirmeye çalıştı. Sadece dayanışma ile film endüstrisine karşı bağımsız film yapmak için yüzden fazla insanla birlikte yaptıkları bu film Ahmet Uluçay bağımsız film ödülünü aldı. 2001'de ölüm orucu sonunda cezaevinden çıkanlarla birlikte bir grup sinemacıyı buluşturan 'film kolektifi' oluşumuna öncülük etti. Bu çalışma sonunda belgeseller yapıldı, ödüller alındı. Barışa Rock Festivali ve Uluslararası İşçi Filmleri Festivali'nin ilk örgütlenmelerinde yer aldı. Dünyanın her yerinde sempozyumlarda, kongrelerde, fabrikalarda, üniversitelerde, mitinglerde konuştu ve deneyimleri birbirleri ile buluşturdu.

“

Gizem, burjuva rasyonalitesinin ortadan kaldıramayacağı tek irrasyonel faktördür: kendi kökenlerinin gizemi, kendi hareket yasalarının gizemi ve hepsinden önemlisi nihai kaderinin gizemi.

Ernest Mandel

”

PANCHO

Tünelin içinden çıktım. Genişletmiştik ama yine dardı. Üstümü silkeledim. Yere düştü topraklar. Birkaç taş parçası inatçıydı. Cekette açtıkları deliklerde kaldılar. Aldırmadım. Evin içi biraz toprak oldu. Artık önemsizdi. Evin kapısını açtım. Cebimden sarkıp peşimden gelen fitili tutuşturdum. Dış kapı zaten açıktı. Ateş tünelin içine doğru koşarken ben dışarıya vardım. Congreso Meydanı'ydı. Sekiz-on adım atmıştım. Büyük bir patlama oldu. Umduğumdan büyüktü. Sağa sola saray kapısı parçaları düştü. İçişleri bakanın kapısıydı. Kendisi yoktu içerde, başka kimse de. Meydanda kim varsa önce bir donup kaldılar. Sonra hepsi oraya doğru baktı. Sonra alevlere doğru koşmaya başladılar. Elllerinde ne varsa hiç bırakmıyorlardı. Hep böyle oluyordu. Pek acele etmedim. Bazıları arabadan inip koştular. Polisin biri nedense havaya ateş etmeye başladı. Sadece bir motor köşede sakin duruyordu. Üstünde Fernando beni bekliyordu.

– Abartmışsın, dedi.

– Abartmışım, dedim. Hâlâ patlamaya devam ediyordu. Köşeden polis arabalarının önce sesleri sonra kendileri görünmeye başladı. Plaza de Mayo'ya doğru motorla yol aldık. Fernando çok acele etmiyordu. Sağa sap dedim, o sirenlerden duymadı. Omuzundan tutup sağa

çektim. Gene abartmışım sendeledik. Düşüyorduk. Belindeki rovelver yere düştü. Garip bir şekilde yerde iki kere sekip kaldırımın kenarına gitti. O sırada kaldırımdan bir tanıdık geçti gibi geldi. Bu sefer Fernando'yu omuzundan çekip motoru durdurdum. Polis ışıkları yüzünü aydınlatıyordu. O bana şaşkın bakıyordu. Rovelvere koştum. Rovelver değildi. İrice bir elmaydı düşün. Gitmişken aldım yerden. Fernando elma için niye durduğumuzu anlamadı. Madem aldım diye yemeye başladım. Şişman olduğum için yeni bir efsane başlangıcıydı bu. İçişleri Bakanlığı binasını bombaladıktan sonra yere düşen elmayı almak için motoru durdurmak! O yüzden böyle sekti diye düşündüm. Zaten bir rovelver o kadar sekmez diye, yine gözümün önüne sekmiş olduğu yer geldi. Gözümün önünden bunu geçirirken tam arkadan geçen tanıdık El Turco'ydu gibi geldi. Acele ile uzaklaştık. Sadece polis sirenleri değildi bunun nedeni, yetişmemiz gereken yerler vardı.

III

FERNANDO

Gene geç kaldı. Motoru alıştırılı epey olmuştu. Benzini biter diye korkuyordum. alıntı olduğu için ne kadar benzini olduğunu bilmiyordum. Pancho kapıdan ıktı. Arkasından alevler parladı. Ses sanki sonra geldi. O gayet sakin yürüyordu. Başının yanından birkaç tahta parçası uçtu. Galiba ağzında sigara vardı. Yaklaştığında bir fitil parçası olduğunu anladım. Kibrit p gibi ığınyordu. Fitilin diğer parçası ortalığı yakmaya devam ediyordu.

– Abartmışsın, dedim.

– Abartmışım, dedi. Motora oturdu. Motor kt. Polis sirenlerin olduğu yere doğru sürdüm. Çok iyi bilmiyordum. Buenos Aires’e geleli henüz iki ay olmuştu. Biraz sonra ışıkları da yüzümüze vurdu. Pancho belimden sağa sola çevirip beni yönlendiriyordu. Tam dönerken Lu’nun verdiği elmayı havada gördüm. Hızla asıldı Pancho. Neredeyse dşyorduk. Elma için durdurdu dedim. Her zaman sakin, her zaman açtı. Dönüp ona baktığımda kaldırımında El Turco’yu gördüm. Polis ışıkları yüzünü yalıyordu. Neden durdunuz, diye bakıyordu. Pancho ona aldırmadan elmayı kapıp geri döndü. Hızla uzaklaştık. Yetişmemiz gereken yerler vardı. Pancho tek elini belimden ayırmış elmayı yiyordu.

El Turco’yu ya görmedi ya görmezden geldi. Onları iki ay önce ben tanıştırdım. Bu kıtaya

geldiğim gündü. Bardaydık. Anabella'da, çok kalabalıktı. Tango çalıyordu. Ellerim çok doluydu. Kulplarından tuttuğum üç koca bira bardağı, Corizo ve peynirle dolu iki tabak vardı. Her yer tangoyla dans eden erkeklerle, kadınlarla doluydu. Masalar da onların arasında sanki dans ediyorlardı. Bütün bu kadar şeyin arasında bile duyuyordum. Pancho bağıırıyordu. Sesini neşesinden tanıyordum.

– Biraları yine dökme sakın!, diyordu. Gülüyordu. Ona bakarken gerçekten döküyordum. Corizolar tabakta kenara kadar gelip, düşmekten vazgeçip geri döndüler. – Madrit mi burası! Bu sefer gider yenilerini alır, diye bağıırıyordu Lu. Hayatımda tanıdığım en güzel kadındı. Son görüşmemizi hatırlıyorlardı. Faşistler Alman uçaklarıyla Madrit'i bombalıyordu. Bir otelin restoranındaydık. Bar ve biz bombalanmadan mümkün olan en fazla birayı içmeye çalışıyorduk galiba.

Bir sürü şeye çok kızgındık. Bardakları tam doldurup masaya doğru gelirken, bir fıçı, yavgın bombalarına öyle diyorduk, gelip bizim bira fıçılarını vurdu. Ondan önce geniş bir delik açmıştı tabii duvarda. Delikten pike yapan Alman uçaklarını görüyorduk. Gamalı haçlar gelip geçiyordu. Son dört bira elimde kalmıştı. Bizimkiler masada oturmaya devam ediyorlardı. Masanın üstü cam kırıklarıyla doluydu. Onlar hâlâ masadaydılar. Galiba Lu kalkmıyor diye Pancho da kımıldamıyordu. Lu; Barcelona tiyatrosunun en güzel aktristi. Sanki sayfiyede

bir göl kıyısında geç kalmış bir bira servisini bekliyorlardı.

– Biraları getirmeyecek misin, dedi Lu aynı huzurlu sesle.

Uçaklar artık delikten geçmiyordu. Gidiyorlardı. Birayı vurup görevlerini yapmış gibiydiler. Son fıçı, son bira fıçısını vurmuştu galiba. Gelirken ayağım gelmedi. Takıldı sandım. Düşerken bira bardakları birbirlerine çarparak dağıldı. Bacağımı çekmeye kalktığımda birkaç nota sesi geldi. Eğer piyano tuşlarının sesini duymasaydım kopmuş olduğunu düşünecektim. Lu ve Pancho koşarak yanıma geldi. Otelin ikinci katındaki piyanonun do minör parçasını bacağımdan söktüler. Do ve re tuşları, baldırırmda aynı kendileri gibi iki tuş izi bırakmıştı.

– Bize bir piyano ve bira borçlusun, dedi Lu. İşte o biraları getiriyordum neredeyse 10 yıl sonra.

Lu hâlâ çok güzeldi. Üstünde sıradan bir elbise, muhteşem bir sahne kostümü gibi duruyordu. Bir kolu masanın altından sarkıyordu. Masaya koydum biraları sağ salim ve neredeyse 10 yıl sonra. Bardaklar havalandılar hemen. Köpükleri birbirlerine karıştı. – Tekrar buluşmamıza; Pancho – Dostluğa; Lu – Devrime. – İspanya’da devrim mevrime kalmadı Lu... dedim. Üzgün. Ne Lu ne de onun coşkusu bana aldırmadı bile. – İspanya’da kalmadıysa Arjantin’de, Şili’de, dünyada nerede ve nasıl olursa. Ben Aşkı tercih ederim Senyorita.

Bunu diyen oydu, El Turco. Masanın yanında aniden belirmişti. İşte o gün ben tanıştırdım onları. Tabii ki önce Lu. Eğer masada Lu varsa hiç kimse önce ondan başkasını göremez. Sonra herkes bana döndü. Ayağa fırladım. – El Turcooo! Amigo benim, Türk dostum! El Turco bana sarıldı ama gözü hâlâ Lu'daydı. Yani hâlâ Pancho ile tanışmış sayılmazdı. Pancho'nun koca cüssesi bile Lu'nun etkisini sarsamıyordu. Ben de tanıştırmamanın zevkine varmak istiyordum. Onları tanıştırmak çok hoşuma gitmişti. O akşam ne yapsam çok hoşuma giderdi. – Sizi arkadaşım El Turco ile tanıştırayım, çok... El Turco sözümü kesti; – Çok uzun bir yolculukta... gemide tanıştık. – Bunlar benim yoldaşlarım Madrit'ten, Barcelona'dan, bu Pancho. Pancho hararetle elini sıktı her zamanki gibi ve işte böyle tanıştılar... – Bu da Lu. El Turco elini uzattı. Eli havada kaldı. Lu bira bardağını tuttuğu sol eliyle bardağı masaya bırakıp elini sıktı. Biraz duraksadı El Turco ama devam etti gözlerini bir an bile ayırmadan. – Aşk diyordum Senyorita... Lu'yu tanıyan biz için bu çok normaldi. Bu hep böyle olurdu. Lu güldü.

– Ben de öyle diyordum Senyör, ben de...

Tango yapanlar iyice masaya yaklaştılar. Neredeyse masaya çıkıyorlardı. Neredeyse bütün bar tango yapmaya başlamıştı. Kalabalık yapılan bir şeyi severdi Pancho. Hele dans etmeyi, her zaman severdi. Pancho Lu'yu belinden tutup dans etmeye çekti. El Turco'nun

önünden hafif bir uçuşla uzaklaşmış oldu Lu. Son anda boş bira bardağını kaptı.

– Dans ederek bira almalı o zaman.

– Her şey dans edilerek yapılabilir, dedi Pancho. Lu kendisini Pancho’ya bıraktı. Pancho koca bir cüsse ile iki üç dönüşle, adeta kimseye dokunmadan ama kalabalığı yararak bara doğru uzaklaştılar. Denizi dans ederek yaran Musa gibiydiler.

El Turco beni onları hayranlıkla seyrederken yakaladı.

– Bulmuşun seninkileri.

– Biz... her yerdeyiz. Pancho iki kere hayatımı kurtardı. Güldü El Turco

– Savaşırken de böyle şişman mıydı? Ben de gülüyordum. O akşam her şeye gülebilirdim.

– Neden olmasın ki? Herkes atletik mi olmalı! Faşist misin sen! O gene gülüyordu ama onu iyi tanıyordum sevmişti onları.

– Haklısın da düşmanın yemeklerini yiyerek onlara hasar mı veriyordu? Yine güldüm;

– Hem yemek yiyordu hem bomba yapıyordu. Yağmur suyundan bile bomba yapar o.

– Peki Lu? Biraz sustum. Lu nasıl anlatılırdı ki...

– Hayatımda tanıdığım en cesur kadındır o. Barcelona tiyatrosunun en, en iyi aktrisi, en iyi dansçısı... – Ya kolu? Koluna ne oldu? – O da başka bir hikaye....ve sadece bu kadar değil,

oyun yazarı, şarkıcısı. Tek elinde 3 bardakla Lu geldi. Sonunu duymuştu ekledi; – Ve garsonu... El Turco gene sadece onu görmeye başladı.

– Ve güzel kadını. Birbirlerine baktılar. Bu bakışları biliyordum. Sanki öpüşeceklerdi. Birden birisi, bir kadın aralarına girdi, El Turco'yu dudaklarından öptü.

– Ah sevgilim! Neredesin her yerde çılgınlar gibi seni arıyorum. El Turco'yu kolundan tutup çekti götürdü. Onların yerine Pancho ve başka bira bardaklarıyla geldi.

– Dulcania! Yankesici kızın sevgilisi mi El Turco... Arkadaşın..., dedi.

¡NO PASARAN!
EL FASCISMO QUIERE CONQUISTAR MADRID
MADRID SERA LA TUMBA DEL FASCISMO

DULCANIA

Doğrusunu söylemek gerekirse onu ilk gördüğümde av olarak seçmemin nedeni öpüşmemizin güzel olacağını düşündüğüm içindi. İş için de olsa, çirkin dudaklarla öpüşmek istemem ben. Yankesici filan herkesin seçiciliği olmalı bence. Annem bana yemek seçme der ama neyse, El Turco'yu öyle av seçtim. Gemiden inen yolculardan en derisi kalın, yani zengin görünenlerden biriydi. İşlemleri yeni bitmişti. Yanı başında polis şefinin yardımcısı vardı. Umursamıyordum. İş ortağı sayılırdık. En azından onlar böyle düşündüklerinden kazandıklarımızın yarısına el koyuyorlardı. Hemen dudaklarından öptüm. Demiştin ya zaten güzeldiler. Belki profesyonelliğe sığmayacak şekilde biraz uzun sürdü. Bırakıp gözlerine baktım. Parlıyorlardı.

– Ah Sebastian sevgilim, savaştan hiç dönmeyeceğini zannettim.

Yüzlerce kez oynadım bu sahneyi. O gülümseyordu. Oldukça çekiciydi. Elini belime sardı. Hoş hissediyordum ama işle aşk karıştırılmaz der annem. Ben işime devam ettim. – Ama sevgilim senin alnındaki yara izin... Elimini alnına götürdüm. Alın yazısı elimin altındaydı ama yara izi yoktu tabii ki.

– Yoksa Senyör... Siz... Siz Sebastian değil misiniz? Çok özür dilerim senyör, çok özür...

Onun tavrında hiç değişiklik yoktu. Gülümsüyordu. – Neden, Sebastian gibi güzel öpüşemi-yor muyum? Galiba hoşlanmış olduğumu an-ladı ya da bakışımı yakaladı.

– Ah Senyör, ben savaşa giden nişanlımı bekliyorum. Siz ona o kadar benziyorsunuz ki. Sadece yara iziniz yok. Bir kez daha okşayarak alnına dokundum. Pek de ayrılmak istemiyordum. – Ah Senyör, çok özür dilerim ama gitmem lazım. Sebastian'ın annesi de beni bekler. Kadıncağız oğlunu bekliyor...5 yıldır. Kolundan sıyrılarak uzaklaşıyordum. Elim kaldı onda. Kurnazca gülüyordu. Elimdeki cüzdanını alıp iç cebine yeniden koydu. Şef yardımcısına gözüm kaydı, o başka bir adamla konuşmaya dalmıştı. Adam Almandı kesin. Elinden pek kurtulma şansım yoktu.

– Sanırım zavallı anneye benim oğlu olmadığımı kanıtlamak için cüzdanımı aldınız Senyorita. Ukalaydı bir de. Korkmuş gibi bakmaya çalıştım. – Öpüşünüzden başka her şey uyduruk Senyorita. Kendisine çekti, bir daha öptü. Elini göğsüne sokup cebine doğru götürdü. Göstere-rek;

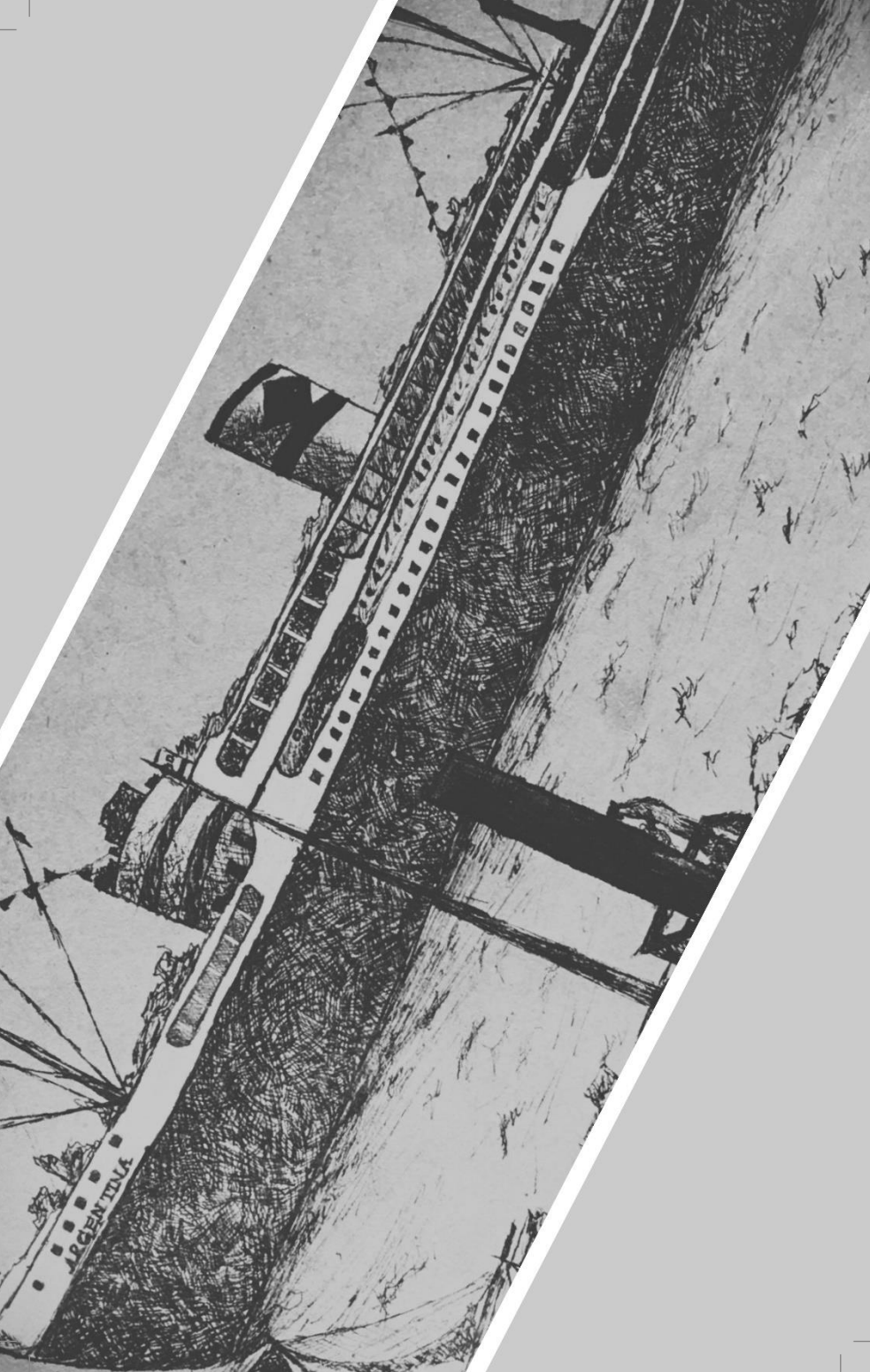
– Başparmağınız Senyorita, cebimden cüzdanı çekerken... Dedim ya çok ukalaydı. O an o kadar çok parçalamak istedimki.– ... kalbime dokunmamalı... Çok hassas bir kalbim vardır Senyorita. Bıraktı. Koşarak gidiyordum. Kaçtığım için değil, kızgınlıktan.

– Senyorita Dulcenia..., diye bağırdı adımı nerden bildiğini anlamadım. Döndüm. Elinde bir kolye sallanıyordu. Üstünde adım yazılı.

O Gülüyordu. – Kolyeniz bende kalmış..., dedi.

Ukala ve hırsızdı. Polis şefi ikinci katın penceresindeydi. İş ortağımız sayılırdı. Kolyeyi alıp kaçtım.

III POLİS ŞEFİ

Gene bir gemi geldi. Savaşın bitmesi göçü pek durdurmadı. Yine kaybedenler buraya geliyor ya da bazen kazananlar. Ekin içindeki zararlıları ayıklıyor gibiyim. Her suratın bir işareti var. Bazıları para, bazıları kurnazlık, bazılarında ise sadece yoksulluk. Yoksulluk boş kalan mideyi aşındırır gibi yüzdeki ifadeyi de yiyor. Sadece hayatta kalmak izi kalıyor geriye.

Uzaktan bir tango sesi geliyordu ya da gelmeliydi. Buenos Aires'ti çünkü. Birileri gelince hemen onu duyacaklarını zanneder. Ofisin camlarını hep kapattırıyordum. Sesler beni ele geçirmeye çalışıyor bazen. Tangoyu sadece gerçek yerinde, genelevde dinlemeyi seviyordum.

Hemen sınırın kıyısında, üç dört gemici kenarda bacalarını denize doğru sarkıtmış şarap içiyorlardı. Tam göremiyorum ama biri kadın. Ellerindeki şarap olmalıydı çünkü elden ele doluşturıyorlardı. Birkaç gemici zengin bavulu taşımak için kenarda bekliyordu. Uzun zamandır işsiz gibiler. Ellerinde şarapları yok çünkü.

Gemideki mevkiler arasındaki fark bir an için kalkmıştı. Hepsi aynı tahta iskeleden iniyorlardı. Mevkiler sırtlarına işlemişti. Pasaportlarına bakmadan yoksul olanlar bir tarafta bekletiliyordu. Hatta onlar doğrudan o tarafa geçiyordu. Sırtlarını kenarları sırt dayamaktan temizlenmiş, nedense oradan aylardır taşınmayan

büyük bir yük kasasına dayıyorlardı. Her yeni birisi geldiğinde biraz daha sıkışıyorlardı ama kasa hepsine yeter görünüyordu. Hepsi birbirine benziyordu. Uzun süren bir yolculuk ve yoksulluk izleri vardı. İşçi ceketleri giyiyorlardı ya da iyice yıpranmış işçi ceketleri. Hepsi iskelelerin üzerinden, gözümün önünden resmi olmayan bir resmi geçit gibi peş peşe geçiyorlardı. Saat 11.30'du. Bir polis şefi için bile oldukça pahalı bir saat bu. Hoşuma gidiyor bakmak. Pepe, yardımcı... her seferinde o da bakıyor.

– Senin Yugoslav! Geri dönmüş., dedim. Alaycı. Saat yüzünden aramızdaki konuşulmamış kırgınlığı ortadan kaldıracak bir konu ortaya çıkması iyi olmuştu.

Pepe de keyif duydu bu işten. Güldü. – Bir yerlerden para bulmuştur yine yatırım için. Yugoslav'ın yanından hamallar zorlukla bavulları taşıyordu. Yanında kendi yaşlarında şık bir kadın vardı. Pencereye, bize doğru baktı Yugoslav. Kadınsa kendisini izleyen gemicilere bakıyordu. Gemiciler bir şişeyi boşaltmış ayaklarının dibine yuvarlamışlardı. Şişe sonuna kadar emilmiş olmalıydı. Bir damla bile şarap damlamıyordu. Susuz kalmış köpek gibi boynunu bükmüştü. O da sanki kurumuş başını kadına çevirdi. Kadının bu kadar ilgiye uzun ve geniş etekleri havalanmak istedi sanki. Pepe'ye söyledim, yine o boş boş bakıyordu sadece. – Fransız... bir Madam ve Paris'ten değil. Pepe yüzüne baktı. Elinde not tutmak için kağıt kalem

vardı. Şaşırdı. – Nereden anladınız, şapkasından mı? Güldüm.

– Yoo çantasından. Üstünde Lyon yazıyor. Bazen çok ayrıntılara takılıyorsun Pepe. Bazen sadece doğrudan bakmayı atlama.

Elindeki kaleme baktı yardımcı. O sırada başka bir şey yapmak aklına gelmedi, not aldı. Salak her şeyi de not alır.

Kadın üstünde Lyon yazan küçük bavulu eline aldı. Uzun zamandır işsiz gemicilerden ikisi diğer bavulları kaptılar. Dolu şarap şişelerini taşır gibiydiler. Kısa bir süreçti zaten. Bavullar bahşişe ve dolu şarap şişelerine dönüşeceklerdi. Kalan bavullara diğer biraz daha kısa zaman işsiz kalmış gemici yaklaştı. Henüz pantolonunda kurumamış şarap lekesi duruyordu. Bu yüzden biraz daha yavaş, biraz daha kibirliydi. Bavulları yüklenince diğerleri gibi avuçları içinde şişeye benzedi koca bavullar. Alman olduğu bağırان adamın peşine takıldı.

– Senyörü buraya davet et... Pepe bir şey demeden denileni yapmaya gitti. Lyon yazısını niye görmedi diye kendine kızıyordur mutlaka. Bu fırsattan yararlanıp saatime yine baktım. Güzeldi doğrusu. Saatten gözümü ayırdığımda Pepe adamın yanına varmıştı çoktan. Konuşuyorlardı. Yukarıyı gösterdi. Nazi sert yüzüyle yukarı baktı. O sırada yanında oldukça şık bir erkek duruyordu. Saat kordonu ikinci kattan bile dikkatimi çekti. Bir kadın... bizim hırsızlar prensesi Dulcania gelip koşarak ona sarıldı.

Klasik askerden dönen Sebastian numarası. Adamı bir yerden tanıyor gibiyim. Kadın adamın dudaklarından öptü. Nazi ve Pepe onların yanından, ofise doğru çıkıyorlardı. Kapı açıldı. Yardımcı elinde pasaport girdi. Tam konuşmaya başlarken... – Senyör... Sözümlü kestim. Elimle dur işareti yaptım, Nazi selamına da benzetebilirdi bunu. – Almanya'dan misafiri-mize Herr demek daha doğru galiba.

Pepe pasaporta bakmadan Alman olduğunu anlamış olduğunu anlamamdan yine şaşkımdı. O kadar belliydi ki halbuki. Yüzü gamalı haç gibiydi. Burnu Nazi selamı veriyordu. Pepe ise her şeye şaşıırıyordu. Niye kendinin yardımcı seçildiğine de oldukça şaşıırmıştı. Halbuki bu saflık becerisi yüzünden onu seçtim. Kendimi yanında iyi hissediyorum. Nazik ama sertçe konuşuyordum Alman'la. Otoritenin burada kim olduğunu göstermek lazımdı.

– Buyurun oturun... Senyör... buna alışın artık, madem buraya yaşayacaksınız.

Biraz itiraz eder gibi oldu Nazi. O kadar belliydi ki toplama kampı kokusu sinmişti sanki üstüne. – Ben İsviçre'de yaşııyordum aslında ve sadece ziyaret...

Gene Nazi selamı verir gibi susturdum. O da muhtemel selamla karıştırdı bu hareketimi. – Tabii tabii...

Pencereden dışarı baktım. Odanın komutanlık odası olduğunu anlamasını istiyordum. Aşağıdaki adam Dulcania ile el ele uzaklaşıyordu.

Çoktan Dulcania'nın ondan cüzdanı ile birlikte ayrılması lazımdı. Kalabalıkta kayboldular. – Bakın Senyör, bu ülkeye her gün yüzlerce mülteci gelir. Kimi sizin gibi düzgün elbiseli, düzgün pasaportu, evrakları olan... Bu sırada camdan bakıyordum. Basit bir polis numarası idi kenarındaki yansımdan bütün odayı ve Naziyi görüyordum. – ... kimi de çulsuz ve kağıtsız. Aşağıda sıraya dizilmiş olanlar arasında yüzlerinde silinmemiş kibirlerinden tehlikeli oldukları anlaşılanlar vardı. Muhtemel İspanyol Anarşistlerdi. Tehlikeliydiler ama benim burada olmamı sağlıyorlardı. Her şey tehlikesiz olsa, çoktan benden vazgeçerlerdi. Ekmek paramdı onlar benim... daha doğrusu saat. Üstleri aranıyordu. Nedense orada kalmış yük kasası kollarını dayadıkları yere dönuştü. Benimse başka işim vardı. – Ancak bazen kağıtlar yalan söyler Senyör. Dedim ya, size Senyör demeliyim. Burada kalma niyetiniz var çünkü. Buna alışın diye... Ne diyordum... İşte bizim görevimiz bunları ayıklamak... İyi ile kötüyü... Eleme. Nazi sessiz, elinde bastonuyla yanıma yaklaştı. Bu konuşmanın olacağını bilen birisiydi. – Anlıyorum, kutsal bir görev. Senyör Ramirez bundan söz etmişti. Ramirez! İçişleri bakanı... Rahatladım, uzun konuşmalara gerek kalmamıştı. Saatiime bakmak geldi içimden ya da yeni saatlere. – Ah neden daha önce söylemediniz. Sebastian, neden çay getirmiyorsunuz konuğumuza. Pepe hareketlendi. Nazi... artık zaten kesinlikle Naziydi, eliyle dur işareti yaptı.

Onunki de selamın izini taşıyordu ya da ta kendisiydi. – Yok yok teşekkürler komutan ama müsaadenizle çıkayım, biliyorsunuz yol yorgunluğu – Buyurun buyurun, neden olmasın. – Saygılarımla komutan, görüşmek üzere. Güldüm. Gerçekten içimden gelerek.

– Muhakkak Senyör, muhakkak. Bastonu önümde kaldı. Kapıdan çıkarken Pepe bastonun farkına vardı. Tam bağıracaktı. Yine elimi kaldırıp dur dedim. Bugünün favori hareketi buydu. Bastonu elime aldım. Sapını yavaşça çevirdim. – Bazı şeyler unutulmaz Pepe... terk edilir.

Tahmin ettiğim gibi bastonun içinde bir elmas parçası çıktı. Bana doğru gelirken bastonu uzatır gibi yapmıştı. Bastonun benim olduğunu o zaman anlamıştım. Elması pencere kenarına götürdüm. Işıқта ıslıl ıslıldı. Küçük olmasına rağmen içi parlak ışıklarla doluydu. – İyi bir görüşme ama bu daha başlangıç. Elması kenara çektiğimde aşağıda bekleyen çulsuzları gördüm. Pepe de bunun farkına vardı. Garip... elmas onun ilgisini saat kadar çekmedi. – Bunları ne yapacağız Komutanım, diye aşağıdaki son yoksul yolcuları gösterdi. – Hepsini alın içeri. Birer aylık vizeyle. Tekrar elmasa bakmayı tercih ettim. Işığı parçalama gücü vardı. – Tabakları, çanakları da birilerinin taşıması lazım.

III NAZİ

Solucan. Beşinci sınıf bir askeri kuvvetlerin beşinci sınıf komutanı. Hasbelkader bir kapıya yerleştirdikleri için kendini ne sanıyorsa. Rüşvetçi asalaklar. Zararlıları ayıklıyormuş. Sen kendini kopar kendi bedeninden semirmiş bir irin parçası gibi. Şu anda o küçük elmas parçasıyla satın aldığım ruhu keyif içindedir. Yalnız bakan Ramirez'in söylediğinden daha kurnaz olduğu kesin. Koku alma duygusu geliştirmiş. Belki tek hücreli bir amip ama nereye doğru gideceğini bu koku alma duygusuyla kestirebiliyor. Kader denilen bu olmalı. Kapısında bu solucanların olduğu bir ülkede yaşamı sürdürebilmeyi satın alabilmek. Tek teselli, onları defalarca satın alabileceğim kadar elmasa sahip olmak.

Bavulları alıp götürmemiş olsalar bari onu taşıyan ayak takımı. Toptan arındırılmış, temizlenmiş bir dünyayı hayal ederken, inşa ederken onların arasına yuvarlanmak bir Wagner parçası gibi görkem ile trajedinin aynı eserde yer alması... ve daha kötüsü, trajedi ile sona ermesi. Oradalar... Bavulların üzerinde oturuyorlar. Neyin üstünde oturduklarını bilseler. Gerçi bu henüz çok küçük bir parçası ama her bavulun köşesinde bucağında saklı ışığın kendisi bu yaş takımını yıllarca mutlu edebilecek şey...

Beni görünce ayağa kalktı biri. Koca bacağının bavulun üzerinde yaptığı koca çöküntü henüz kaybolmadı. Şöyle bir yüklendi ama ne tarafa götüreceğini bilemedi. Dışarda bekleyen bir at arabası mı yoksa bir otomobil mi ona göre taşıyacaktı. Kimse beklemiyordu beni. Dikkatli olmalıydım çünkü. Doktor Hessler'i birileri tanıyabilir. Gerçi beni tanıyanların neredeyse hepsi bilime hizmet eden bir kadavraya dönüştü ama yine de önlem almak iyi bir şeydir. Burada olmamın nedeni de bu aslında. Bilimsel bir titizlikle her sonuca karşı önlem almış olmam. Bir el işareti ile bavullar beni takip etmeye başladı. Bulabileceğim bir otomobile ve bulabileceğim bir otele. Bakan Ramirez'in dediği otele gitmek en iyisi. Ben onu bulana kadar onun beni bulması da daha iyi. Bavullar peşime takıldı onu taşıyan iki sefille birlikte. Bekleyen hiçbir araba yoktu bir tanesi dışında ve onda da gemide ki o garip adam duruyordu. El Turco denilen. Bilimsel olarak sınıflandırılması zor bir kişi. Kimin yanında dursa onun gibi görünüyordu. Gemide bizim mevki de iken hiç sırtıtmıyordu aksine parlaklığı ile birçok kişiyi cezbediyordu ama o gün, beni deniz tuttuğu o sabah, kalktığımda gördüğüm gibi diğer mevkiden insanlarla konuşurken bu sefer onlara benziyordu. Üstündekiler bile sanki solmuş gibiydiler. Şu kenarda bekleyen Gaugin'nin sefil tablolarında ki adamlar gibiydi konuştukları... ve kadın. Fakat kadın çok güzel görünüyor. Sanki buraya ve üstündekilere ait değillermiş gibiler.

Ayaklarının dibindeki boş Arjantin şarabı şişesi olmasa kadının Wagner'in Parsifal'ı olduğuna iddiaya girebilirdim. Bir araba yavaşladı. Doluydu. Sadece kaldırımın üstündekilere bakıp uzaklaştı. Şimdi otele gitmek için arabaya ve adama, El Turco'ya sormaktan başka çarem yoktu.

– Mösyö arabayı nereden buldunuz acaba?, diye Fransızca sordum. Fransızca cevap verdi.

– İndiğimde buradaydı Mösyö ama isterse-
niz sizi de istediğiniz yere bırakabilir. – Ben
Emperyal Hotel'e gidiyorum.

Yine aynı şey olmuştu. Hatta Alman aksa-
nıyla Fransızca konuştu. Demin gümrükte ya-
nındaki o sokak kadınına benzeyen kadınla bir-
likteyken, çok rahat o kadının satıcısı diyebilir-
dim. Başka çare yoktu ve bende zaten o otele
gidiyordum. Bavul taşıyıcıları zaten ben deme-
den yüklemişlerdi bile. Çok muhtemel hemen
şaraba yatıracakları parayı vermemi bekli-
yordu. Onlara da güldü ve beni beklemeden
yükli bir para uzattı. Güldüğünde onlara ben-
zedi yine. Otele gidip sıcak bir duş yapıp Ba-
kal'i beklemeye başlayacaktım. En azından
uzaktan da olsa kulaklarımı tırmalayan şu sefil
Tangodan kurtulmuş olacaktım.

III BAKAN

– Hotel Emperyal’e.

Çok acıktım. Otel makam arabasıyla en fazla beş dakika ama içeri girene kadar birçok kişiyle selamlaşıp, konuşana kadar o kadar zaman uzun zaman geçiyor ki bütün hükümet işleri o sırada konuşuluyor sanırsınız. Yalan da değil. Sendikaların önü kalabalık. Bizim ... Peron yine onlarla, işçilerle birliktedir sanırım. Konuştuğumuzda işçileri komünistlere bırakmamak gerektiği söyleyip durur ama bunu bana söylüyor. İşçilere de askerlere nereye kadar güveneceksiniz diyordur. Sanki kendi asker değilmiş gibi. O kadın, sevgilisi... oldukça aklını çeliyor bence. Eva, Evita! İşçilerin sevgilisi diyorlar. Savaş bitti ama büyüyen komünizm belası her zaman buraya sıçrayabilir. Çok iyi tanırım onları. Patagonya’da onlarla mücadele ettim ben. Onlar anarşistti ama olsun, bozgunculuk aynı. Oradaki ayaklanmış işçilerin yanında bizim komünist parti yöneticileri kuzu kalır. Hala kalabalık yerlerde yemek yerken ilk başta çekinirim. Bazen tabakları değiştirir, tabağı verdiğim kişinin sessizce yemesini beklerim. Patagonya’da bu bozgunculuk aşçılardan başlamıştı. Kafaları zehirlenmiş insanların elinden zehirlenmek işime gelmez. Otele geldik bile...

Ooo gelmiş bile. Bizim şu Nazi eskisi doktor. Daha doğrusu yeni yatırım aracımız. İspanya’da görüştüğümüzden beri kilo almış gibi.

Umarım sahip olduğunu söylediği şeyler Füh-
reri gibi yok olmamıştır. İçeri girebildiğine göre
bizim polis şefini görmüş olmalı. Belki sadece
ismimi vermiş olması yeterli olmuştur ama zan-
netmiyorum içişleri bakanının her adını söyle-
yeninin elini kolunu sallayıp içeri girmesi
mümkün mü? Belki de doğrudan geçip girmiş-
tir tabii. Öğreniriz... Arabada yanında ki adam
kim? Parlak bir kişilik... Bir asker tavrı var ka-
rarlı ve cesur. Almanın yanında ama pek Al-
man'a benzemiyor. Daha çok onların öldürdük-
lerinin ten renginde.

Doktorla doğrudan karşılaşmamak için biraz
oyalandım. Evrak çantasını açtım. Ben inicem,
diye kapının önünde birikenler olmaya başladı.
Bir iki selam, arada kalmış, takılmış bir işi olan-
lar ve hatta iş isteyenler, gümrük mevzuatı ve
benzerleri. Bir sürü halledilmesi gereken şey ve
tabii ki karşılığının alınması şartıyla. Birikmeye
başladılar merdivenlerde. Oyalanıp gibi yapıp
elime bir belge aldım. Polis istihbaratının son
tehlikeliler listesi. Radikal işçiler, İspanyol
anarşistler ve komünistler, iki Mapuche şefi, 4-
5 Bolivyalı madenci... Bir gün Peron'un ismini
bu listede görsem pek şaşırmam. Birkaç cezae-
vinden salıverilen Patagonya isyancısı... Bu
isimlere bakmak istedim ama dışardakiler ol-
dukça birikti. Şoför kapımı açmış, elimde liste
ile indim. Birkaç kişinin elini sıktım. Elimdeki
listenin bir parçası sıkıştığım eller arasında
kaldı. Her el sıkışımızda birkaç isim sıkışıp yırtı-
lıyordu. Şoföre verecektim ama ona da pek

güvenemiyordum. Asker olmayanlara pek güvenmem. Gerçi Peron'da var güvenmediklerim arasında ama zaten askerlerin de hepsine güvenmem. Kimseye güvenmem. Tehlikeli şüpheliler kağıdını çantaya tam sıkıştırdım ki başımı kaldırdığımda elimi sıkıkmaya hazırlanıyordu. Bizim Yugoslav geri dönmüş. Büyük yatırımcı, hayalperest ve kumarbaz...

– Ooo hoş geldiniz senyör Kerovic, nasılsınız?

– Sağ olun sayın bakan, geri geldim, savaştan sonra yarım kalanları tamamlamak istiyoruz.

– Ohh ne güzel ne güzel...

– Görüşme şansımız olabilir mi, size Madam Florance'ı tanıstırayım.

Bir şey diyemeden bir kadını kendi önüne ve benim önüme çekti. Yugoslav'ın ya yeni yatırımcısı ya da metresiydi. Sadece yatırımcı olmayacak kadar güzel bir kadındı ve bir metres olmayacak kadar elmas yüzükleri vardı.

Fransızca birkaç nezaket cümlesi kurduk karşılıklı. O enteresan adam, bizim doktorun arabasında ki hemen biraz arkada ayakta şampanya içiyordu. Tanışmaya gelecektir diye düşündüm, sadece başıyla selamlamayı tercih etti. Şoföre baktım şöyle. Anladım der gibi hafifçe başını salladı. Tekrar Madam Florance'ın elini sıkıyorum zannederken elin bizim Yugoslav'ın olduğunu anladım.

– Görüşelim Senyör Kerovic... Senyorita ... tepki gösteriyor mu diye biraz duraksadım. Hoşuna giden bir şey oldu bir Kompliman ya da gerçek

– Sizi de mutlaka beklerim. Salı günü Senyör Kerovic Salı günü 4 de bakanlar kurulu toplantısından hemen sonra

Yugoslav masaya koyduklarıyla ya da en azından ilk potla ile oyuna tekrar başlamıştı...

III YUGOSLAV

Kadın ve para. Bakan Ramirez hiçbir zaman bu ikisine karşı duramaz. Florance'ı tanıştırdınca nasıl da eridi... Salı bakanlar kurulu toplantısından sonraymış. Oyun yeniden başlıyor. İlk görüşmede henüz bir şey olmasa da maça bakanla başlamak iyi bir hamle oldu. Hemen gelecek hafta Uruguay'a, Colonia'ya gitmeliyim. Hipodrom, Arena, kumarhaneler ve otel ne durumda acaba? Soyguncular sürüsü yine içerdeki daha doğrusu kalan her şeyi söküp gitti mi? En son gittiğimde, 'bekçi diye bıraktıklarınız olmasa daha az hasar alırdı yerleriniz.' diyordu bir balıkçı. Nehre uzanan küçük iskelesinin tahatlarını da tanıyordum. Bizim Arena'nın hayvan ahırlarının kapılarıydı. Arena! Güney Amerika'nın ilk ve tek arenası. Tam her şey bitmiş, çalışmaya başlarken ve Güney Amerika'nın hatta Avrupa'nın önce macera sevenlerinin sonra bütün burjuvazisinin akacağı yer olacakken tek engel olabilecek şey çıktı; Savaş! Savaş bütün Avrupa'yı kavururken oradaki zenginliğin kaynağı buradaki işbirlikçilerini yani benim müşterileri, kumarbazları, yarış atçıları, Boğa güreşçilerini, boğaları ve bahisçilerini, fahişeleri ve pezevenklerini, soyluluğun son kalıntılarını, para yemek dışında hiçbir şeyi bilmeyenleri, para kazanmak dışında sadece kumarda kaybedenleri, her şeyi ve benim bütün yatırımlarımı yaktı. Şimdi Uruguay'da boş bir arenam, yatakları bile çalınmış bir otelim, yarış atları çift süren bir hipodromum ve rulet masaları nehirdeki balıkçılara iskele olmuş bir kumarha-

nem var. Fakat ben namı değer Yugoslav, bugüne kadar hiçbir yerde paramı bırakmadım. Madem savaş bitti. Yine buralar bu zenginlik ile dolacak. Hiçbir zaman savaşa girmemiş olanlar, savaşta rus ruleti oynayanlar, her şeyin olduğu gibi savaşın tacirleri, karaborsacılar, savaş soyguncuları buralara gelip benim rulet masamda kırmızıya paralarını sıfıra basacaklar, en güçlü görünen ve kulaklarına yalan yanlış çalınmış tüyolarla at yarışı oynayacaklar ya da yere yıkılan boğalarda döktükleri kanı hatırlayacaklar ve Uruguay'da bir şehir, Colonia, Yugoslav'ın şehri olarak anılacak...

Gemideki şu adam, El Turco, şimdi Florance'ın konuştuğu. Kalıbımı basarım bir kumarbaz ve esas büyük oyunu bekleyecek kadar profesyonel. Florance içine düşecek neredeyse. Kıskanıyor muyum? Belki ama oyuna girme zamanını iyi bilmek lazım yoksa kaybedersiniz ve eğer bir kumarhaneniz yoksa her zaman kaybedersiniz... Bir de ne yapsalar hiç kazanamayacak olanlar var işte şu yaşlı Sovyet elçisi. Yatırımına ortak olmasını önermeyeceğim tek insan ve Salı oyun yeniden başlıyor...

III ELÇİ

Savaş bitti mi yoksa yeni bir cephede mi başlıyor bilmiyorum? Benim savaşım başlayalı çok oldu. Şu bir otel dolusu burjuva kadar eski neredeyse. Çar Nikolai'ya bombalı saldırı yapıldığında oradaydım. Saldırıdan haberim yoktu. Sadece bana verdikleri sepeti yoldaş Ulyaçov'a taşıyan bir çocuktum. En üstünde iki sıra balık olduğunu hatırlıyorum ve patlamayı. Yoldaş Ulyaçov idam edildiğinde evde herkes hüzün içindeydi. Babam bir demiryolu işçisiydi ve o matemden kısa bir süre sonra O da Sibirya'ya sürgün edildi. İç savaş sırasında da Petrograd'da sonra Ukrayna'daydım. Önce Beyazlara karşı Mahnocularla beraber, sonra da Mahnoculara karşı kızılılarla. Hep böyle oldu aslında. Sonra İspanya'da faşistler ve Nazilere karşı, sonra Polonya'da direnişçilerle yine Nazilere karşı ve sonra karşı devrimcilere. Bu arada olan diğerlerini saymıyorum. Sadece düşmanlar değişiyor. Savaş devam ediyor. Arjantin nasıl olacak bakalım. Beş yıldır İspanyolca neredeyse hiç konuşmuyorum. Geçen hafta Arjantin komünist partisinden yoldaşlarla buluştuğumda neredeyse hiçbir şey anlamadım denilebilir. Her halde hatırlarım yeniden. Bellek böyle bir şey sanırım onu harekete geçiren, üstünden külü silkeleyen bir hareket mekaniği olmalı. Yoksa birden nasıl bazı şeyleri insan hatırlayıveriyor anlaşılamıyor. Mesela buraya gelirken limanın orada kaldırımında oturmuş birilerini

bekleyenlerden o kadın Barcelona operasının en çılgın aktristi Lu olduğuna o kadar eminim ki. Üzerinden en az 7– 8 yıl geçti. Belki daha fazla ama onun opera binasının önünde ‘Bu akşam ben bilet satıcam. Biletçiler Parsifal’ı oynasın.’ dediği zamanı hatırlıyorum. Birden bellek üzerindeki külleri silkeledi ve attı. Üstünde ki giysiler, yanındakiler ve hatta ayaklarının dibinde ki Arjantin şarabı bile engelleyemedi onu hatırlamamı. Kolay kolay unutulacak bir güzellik değildi ama hala o kadının sonra nasıl olur da anarşistlere katıldığını anlayamam. Sonra bu olayı defalarca anlatmıştım. Hatta bir kere barda Anabel’de, arkamızda duran Durruti ve Garcia Oliver duysunlar diye bağıra bağıra anlattığımı hatırlıyorum. Senyorita Lu burada ha. Daha sonra ki karşılaşmamız bu sefer onun beni hatırlamasını sağlar ama bakalım bu hatırlamayı onarabilir miyim....

Arjantin iyice İspanya’ya döndü. Herkes burada. Şu Nazi suratlı adamı da hatırlayacağım ya da barda duran şu hoş kadınla sohbet edeni çok dikkat çeken adamı. Savaşların altında kalan İspanyolcam ve küller altında kalan belleğim bir kere hareket geçti ve bunu yapan Senyorita Lu. Öyleyse hatırlayamadığım hiçbir şey kalmayacak sanırım...

III BAKAN

Şu geçen arabadaki, o da tanıdık geldi İspanya'dan. Fernando geliyor diye midir nedir, herkesi İspanya'dan birilerine benzetiyorum. Fernando orada işte. Yük vagonuna dayanmış yoksullar arasında. 10 yıl geçti ama hala o aynı. Hah üzerindeki siyah tişört bile aynı galiba. Pancho gözlerini kısarak görmeye çalışıyor. Bu kadar uzaktan koca yük kasasını bile zor görüyordur. Gördüğümü hiç söylemedim. Kendisini tutamaz her yeri sarsan sesiyle naralar atar. İçinde koca bir çocuk var bu adamın ya da üçbeş. Oyun bahçesi bile sığar bu gövdeye. Umarım bir sorun çıkarmazlar. Gerçi bugünlerde kim gelse alıyorlar ama bu alçak polis müdürüne güven olmaz. Önce kodamanlar çıkıyor her zamanki gibi. Tiyatro, opera ya da gümrük hepsi aynı protokol sırasına göre bir hayat. Garcia Oliver olsaydı bunların hepsini yıkıcaz işte Lu, derdi. Kızdırdım onları. Önce biraz aldırmaz gibi yaparlardı sonra dayanamazlar beni inandırmaya çalışırlardı. Halbuki ben çoktan inanmıştım onlara. Benim işim buydu çünkü kimin rol yapıp kimin gerçekleri söylediğini iyi anlardım. Bir tek Pancho aldırmazdı dediklerime. O beni baştan beri beni benden iyi tanıyor galiba. Gene çok heyecanlandı kesin farkında olmadan şarabı bitiriyor. Hiçbir zaman son yudumu içmez. Ona göre her zaman o yuduma ihtiyacı olan vardır. Hahhh bırakıyorlar hepsini...

Fernando'yu da. Pancho'nun önce ağzını kapatıp sonra söyledim.

– Fernando'yu gördüm. Geliyor.

Çılgınlığını içine attı. Yankısını duydum o kadar yani. Ya benim söylediğimi ya da yankıyı duydu Francisko, Şilili. Yanımızda birlikte şarap içiyorduk, bekliyorduk.

– Biz gidelim sonra tanışırız, dedi.

Sesimizi çıkarmadık. Eski kurt Patagonya isyanının öncülerinden. Henüz dün sabah çıkmıştı cezaevinden. 20 yıl sonra. Hugo'yu da alıp gitti. O da Şililiydi. Uzun süre birlikte yatmışlardı. Pancho olduğu yerde dönüp duruyordu. Acıktığına emindim. Benim de içim içime sığmıyordu. Fernando geliyordu. En son Madrit'teydik.

III PANCHO

Francisko gitti. Çok iyi aşçıydı. Cezaevinden çıkar çıkmaz ilk işi bize yemek yapmak olmuştu. Uzun süre çocuğuna hasret birisinin ona yeniden kavuşması gibiydi. Elindeki bıçak hiç tökezlemeden hızla patatesleri doğradı. Kişniş kokusunu havada bırakarak halinde parçalar halinde üstüne serpildi. Büyükçe bir et parçası tesadüfen arada bırakılmış gibi bir yere hemen yerleşiverdi... Bir yandan bize cezaevini anlatıyordu. Patagonya isyanından sonraki büyük kıyımı. Onu öldüreceğiz diye aynı isimli üç Şili'liyi nasıl öldürdüklerini. İkisini kurşuna dizip, birini atın peşinde sürüklediklerini.

Jimenez'in emirleriydi bunlar. O zamanki Patagonya polis müdürü, şimdiki bakan. Grevin ilk akşamı da otelde yemektekiler arasında vardı Jimenez. Hep beraber aşçılar grev yapıyoruz diye Emperyal Hotel'in davetliler salonuna girdiklerinde masada oturanlardan biriydi. İşçiler, bu ayak takımı salona girdiğinde herkes yüzünü ona döndü. Polis müdürü ne yapacak diye. İşte o zaman koca kepçesiyle gidip başında durmuştu Francisko. Bu kepçenin altında, koca polis müdürü, koca rovelveri ile birlikte sus pus olup oturmak zorunda kaldığından beri Francisko'ya düşmandı. Hareket etse kafası tabağın içine yapışacağını bildiği için, bu kepçeye karşı aldığı yenilgiyi unutamıyordu.

Boşuna anlatıyorsun, dedi bu sırada Lu. O seni dinleyemez. Yemekten başka bir şey düşünemez şu anda Pancho. Dinliyordum aslında ama o harika yemekten başka bir şey düşünemediğim de doğrudur.

Fernando geliyor. İspanya'nın romantik ve umut dolu çocuğu. İspanya devriminden geriye sadece ölümler, işkenceler, hapis ve sürgün kaldığında bile İspanya'dan ayrılmak istememişti. Sizin gitmeniz doğru ama birileri de kalması gerekiyor diyordu. Üç kere öldü haberi aldık. İki kere cezaevinden kaçtı haberi. Hatta bir kere öldü diye herkesle birlikte diye gömüyorlardı. Onu vaftiz eden papaz tanıdı ve ölümlerin arasına dalıp çıkardı diye anlatmışlardı. İspanya'dan gelen her gemiyle birlikte, onun başka bir öyküsü geliyordu. Bir papazın, bir ölüyü neden diğerlerinden ayırıp çıkardığını anlamayan, Franco askerleri onları bırakıp gitmişlerdi. Üç hafta sonra kendini gelmişti. Papazı gördüğünde cennete olduğunu düşünüp, sonra cehennemde, Franco'nun İspanya'sında olduğunu anlamıştı. Gemilerle gelen son öyküsüydü bu ve şimdi kendisi gemideydi. Lu ağzımı kapadığında koca bir çılgılık atmak üzereydim. Bütün İspanya ve devrim buraya gelmiş gibi koca bir sevinç narası.

Şu arabaya bineni tanıyor gibiydim ya da Fernando ile birlikte bütün anılar buraya hücum etti. Bir de arabada ilginç bir adam vardı. Çıkartıp yüklü bahşışı veren adam. Hem arabanın sa-

hibi gibi hem de sürücüsü gibiydi. Nereden baktığına bağlıydı sanki. Bahşışı verirken de taşıyanların önünde saygıyla eğilir gibi ve mahcup. İşte Fernando!!!

W

FERNANDO

Oradaydılar. Lu ne kadar güzel. Ne kadar uzakta olursa olsun tanırım onu. Sanki bir ışık saçıyor gibi. Pancho!.. Lu'nun ışığında koca gövde. Koşmak istedim ama bacaklarım beni dinlemedi. Yürüyemedim sanki. Keyif yüzündendi. Bu anın keyfi. Pancho çılgılık atıyor gibiydi. Bütün çılgınlıklardan daha çok yüksekti ve sadece bizim duyduğumuz. Bu yüzden kulaklarım çınılıyor gibiydi. O sırada aramızdan geçti Nazi. Doktor Hessler. Bu buluşma sadece iyilerin değil kötülerin de buluşması gibi. Lu'nun ışığını fark etmemiştir umarım. Kavgalarımızla ve düşmanlarımızla birlikte buradayız işte. Doktor Hessler bir arabaya bindi. Arabada El Turco! Pancho koşmaya başladı. En fazla bu kadar tutabilir coşkusu. Lu çok kolay geçti onu ama bacaklarım hala yerinde sayıyor. Güverte yolcusu olmanın bir sonucu belki bu. Bütün yara yerlerimden damarlarıma rutubet sızdı galiba. İçinden doğru bağlıyor bacaklarımı. Artık keyiften değil, nemden koşamadığımı düşünüyorum ve kurşun yaralarından ve keskin iki kılıç, üç- dört şarapnel parçası. Araba çekildi aramızdan Katil Nazi doktor Hessler ve El Turco. Lu da artık kendine dur diyemiyor. Harika bir güzellik bana doğru koşuyor. Uçuyor desem bulutlar kıskanır. Biraz kımıldamaya başladı bacaklarım. Birkaç adım attığımda çoktan varmıştı Lu. Kucaklaştığımda hiçbir ağrım kalmadı bedenimde, hiçbir tasam, hiçbir her

şey. Sadece Lu vardı artık. Hemen arkasından soluk soluğa gelen Pancho'ya kadar. Dev cüsesini durduramadı. Öyle bir sarıldı ki bize. Lu ile birlikte havalandık ama onun kucağında kaldık hala. Birileri görse bu garip kucaklaşmayı anlayabileceğini sanmıyorum. Daha çok kavga eder gibi görünüyorduk herhalde. Ortamızda kalan paylaşmadığımız bir şeyi soluyorduk.

‘Fernando alçak, orospu çocuğu!’ Lu ağlıyordu. Durmadan ve hiç yapmadığı gibi küfür ediyordu. Konuşamıyordum. Ya bacaklarım gibi dilim tutulmuştu ya da Pancho boğuyordu beni. Böyle ölsem gam yemem diye düşündüm. Lu bu sefer bir tokat attı bana. Eh şimdi şüphesiz kavgaya dönüşmüştü kavuşma. Islaktı tokat. Kendi gözyaşları bulaşmıştı ellerine. İyi biliyordum bu gözyaşların tadını. Durruti öldürüldüğünden hatırlıyorum, bir fıçı bombasının çocukların olduğu bir yere düştüğü yere düşüp kimseyi sağ bırakmadığı zamandan, Madrit düşerken ve son ayrılış zamanımızdan... Sonra öpmeye başladı beni. Pancho'yu kenara itti. O koca gövde Lu'nın itişiyile hafif bir yaprak gibi geriye süzüldü. Sarıldı Lu ve öpmeye başladı. Bu yüzden, sırf bu yüzden ölmediğimi düşünüyordum artık. Sırf bunu yaşamak için o kadar şeyden sonra yaşıyordum. Hala sesim çıkmıyordu ve artık soluksuzdum da. Sonra beni Pancho'nun kollarına itti. Bu sefer ben de sarılabildim. Pancho'yla sarıldık. Hemen ardından

Lu da. Pancho, Lu, kaybettiklerimiz, yaşadıklarımız, Barcelona, Madrit, şimdi Buenos Aires ve biz. Yeniden birlikteyiz...

PEPE – ŞEFİN YARDIMCISI

Dövüşüyorlar mı? Yoksa sarılıyorlar mı? Bir-birlerini tanıdıkları kesin. Ben şefin yerine olsam bu kadar çabuk içeri almam onları. Onun gözü daha çok parada, hep parada olduğu için pek aldırıyor bu tehlikelilerin içeri doluşmasına. Bakan Jimenez de biliyor bunu ve bu yüzden beni polis şefini gözlemem için görevlendirdi. Hoşuma gidiyor bu. Polis içinde gizli polis görevi. Kolay değil bu. Büyük bir saflık ile kaplamanız lazım çehrenizi. Bazen açık verdiğim oluyor gibi geliyor bana. Bu yüzden bir not defteri ile kapatıyorum bu açığımı. Her şeyi not alıyorum gibi yapıyorum. Yazı yazarken insan, yazı yazıyor gibi görünüyor. İfadeni saklama biçimi. Bakan Jimenez'in şefi gözetlemek için beni seçmesinin nedeni de aslında onun da beni bu koca saflık içerisinde görmesi. Belki de gerçekten safım.

Neydi bu gemiden son çıkanın adı. Listede son çıkanlardan... Fernando Aleon... Kenarına bir kırmızı çarpı koymanın yararı var. Gerektiğinde bulmak için. Şefe hiç söylemem bunları. Parasız olanlar için her şeyi yapma yetkim var. Küçük balıklar bana ait. O saatine bakıp dursun. Alman'dan gelen elması görmediğimi sandı. 5 kıratlık bir parçaydı. Henüz o elması cebinden bir kez daha çıkarıp bakmadan önce bakan Jimenez'e notu yazmıştım bile. Şefin kendisini

övdüğümde kabaran egosu beni görmesini engelliyor. Tipik bir taşralı. Belki şu anda daha düşük bir memurum ama sadece kısa bir zaman sorunu bu. Biz kentliler daha usturuplu hareket etmesini biliriz. Sinsilik derdi babam buna. Eski bir muhbirdi. Limanda karnında, kendisini karnından adeta ikiye bölerek öldüren bıçağıyla birlikte bulunmadan önce söylemişti babam bana. Sizi bu sinsilik ve ihbarlarla büyüttüm ben demişti. Yediğiniz her ekmeğin arkasında bir yakınlık kurma becerisinin ve onu hemen satabilmenin güçlü iradesi var. Uzun ve güzel cümleler kurmaktan hoşlanırdı. İnsanlara böyle güven veriyordu herhalde ama son durumda birisi onu karnından ikiye keserek bu cümleleri böldü. Ben resmi polis olmayı daha çok seviyordum. En azından herkes üniforma üzerinden bana baktığından, düşüncelerimi pek hesaba katmıyordu. Bu hoşuma gidiyordu. Komünist partiyle de böyle ilişkiye girdim. Babamı sadece bir liman işçisi olarak biliyorlardı. Sendikalı bir liman işçisinin oğlunun polis olmasına şaşıyorlardı. Bu yüzden cenazesini de binbir borca girerek onlar kaldırdı. Cenazede aralarında babamın ihbar edip cezaevinde yatırdığı işçiler de vardı. Kendi muhbirlerini omuzlarında taşıyıp toprağa verdiklerini bilmiyorlardı. Hayat garip. Babamın yerine ben onlarla ilişkiye geçmeye başladım. Açıkça polis üniformasıyla hem de. Bu onlara daha güven veriyordu sanırım. Polis olduğum için muhbir olamazdım...

Sovyet elçinin geldiğini de hemen sendikacılara bildirdim. Bu onların çok hoşuna gidecekti. Yeni bir güven dalgasıydı bu. Babam olsaydı onu geçtiğini düşünürdü çünkü ikili bir aldatmaca vardı. Polis elbisesi ile gizli polis olmak. Sovyet elçinin kapıdan ilk çıkmasının nedeni de buydu. Basit ve hızla gerçekleştirilmiş işlemler. Yardım ettiğimi hiç belirtmeden yardım olduğunu hissettirmek. Kendime bir kuytuda yeni bir şey ekmişim hissi uyandırdı bu. Mutlaka bir gün ya da istediğimde hasada yatırabileceğim bir şey.

Şef pencereden bakıyor. Bugünkü seferin gelirini hesaplıyordur ya da Yugoslav'ın ne kadar parası olabileceğini. Yugoslav yeniden sahnelerde ve bu herkesin bundan pay alması demektir.

U

III YUGOSLAV

Üç yıl sonra yeniden başladık. Saat beşe geliyor ve henüz bir hareket yok ortada. Bakan Jimenez'in sekreteri de o yokken kendisini bakan zannediyor. Madam Florance'ın ilgisi bile böyle, sanki bakanın yerine ona iltifat yapıyor. Aslında bu tür randevularda bekletilmek iyi bir şeydir, biraz daha iyi bir yerden başlanır konuşmaya. Fakat Bakan Jimenez'le konuşmaya iyi bir yerden başlamak demek, paradan başlamak demek ama bu konuda henüz çok güçlü değiliz. Herkesi çok paramız olduğuna ikna edeceğim, Madam Florance'dan başka bir şey yok elimde ve bizi burada zengin gibi yaşatacak 3 haftalık para. Bu sırada her şeyi ayarlamamız gerekiyor. Bu görüşmeden Bakan Jimenez'den bir para çıkacağı yok ama eğer bu proje olacak gibi davranırsa toparlayabileceğimiz bir milyon pezo olabilir ki bu yeniden hareket zamanıdır. Bu dışarıdan bir kumar gibi görünebilir. Tabii ki kumar bu. Ben Kumarbazım. Bu yüzden Madam Florance'ı alıp getirdim ve bu yüzden elmas yüzükler. Paris sosyetesinde zengin kocasından yeni boşanmıştı. Daha doğrusu kocası elbise dolabında 3 kişi birden yakalayınca onu kapı dışarı atmıştı. Hayır diyor Florance yemin ederim ki hayır, biz sadece kağıt oynuyorduk. Bu onların çıplak olmasını pek açıklamıyordu aslında ama ona da cevabı vardı. Florance korkudan onları dolaba kapattığında bunalıp so-

yunmuşlardı. Kocası da zaten çok ahlaklı olduğundan kapı dışarı etmemişti onu. Sıkılmıştı zaten ve bir başkasını yerine koyabileceğini biliyordu. Bu yüzden yeni bir oyuna başlamak için ikimiz içinde uygun bir zamandı. Florance için yeni bir av alanı ya da en azından parmaklarındaki yüzüklerle kaçabilme şansıydı. Sekreterin salak gülümsemesine bak. Bu adamlardan nefret ediyorum. O kadar salak suratları var ki bunlardan memurdan başka bir şey olamaz. Biz kumarbazların tam tersi gibidir memurlar. Çok küçük bir miktar için çok büyük geleceklerini masaya koyarlar ama bunun büyüklüğünün farkında olmadıkları için sıkı sıkıya buna sarılırlar.

Bakanlar kurulu dağıldı galiba. Şu işte herkesin sözünü ettiği Peron. Bazıları komünist bazıları faşist diyor. Tanışmak isterim ama bu gibi adamları satın almak kolay değildir. Sadece ikna edebilirsiniz. Jimenez ise oltanın ucuna biraz yüklü bir şey taktığınızda olta olduğunu bilse bile duramaz atlar. Birazdan gelecek buraya, neredeyse bir saat geçti. Florance bile sıkıntıdan sekreterle oynamaya başladı. ‘Florance, canım şunu gördünüz mü!’, sahte bir Monet tablosu bu. Belki de gerçeği vardı, Jimenez buradan götürüp sahtesini astı buraya. Para olan her şeyi götürebilir bu adam. Florance uyarımı anladı. Basit bir masumluk içinde hareket ediyormuş gibi gelip tablonun karşısında şöyle bir durdu. Derince iki nefes aldı. Böyle çok seksi olduğunu düşünüyor olmalı. Aynanın karşısında çalışılmış bir hareket. Poker oynarken

bunu yapsa hemen restini görürüm çünkü tamamen rol yaptığı ortada. Kötü oyuncu. Burada gerçek olan ya da çok iyi oyuncu olabilecek tek kişi var, El Turco dedikleri adam. Her hareketi bedeniyle o kadar uyumlu ki benim poker oynamayı bırakıp mekan sahibi olmama neden olan adamlara benziyor. Elinde ne olduğunu hiç anlayamazsınız. Tam anladığınızı sandığınızda, çok ufak bir şey yakaladığınızda çoktan tuzağa düşmüşünüz demektir. Önünüzdeki her şey onun önüne geçmiştir.

Kapı açıldı. Bakan Jimenez ‘Ah Madam Florance, çok özür dilerim. Bildiğiniz gibi devlet işleri.’ derken bana bakmadı bile. Bugün oldukça güzeldi Florance. Sonra bana döndü. ‘Aziz dostum Petroviç. Bir şeyler içerek başlayalım.’

FLORANCE

Bakan Jimenez. Bunların hepsi aynı. Tam olarak birbirimize benziyoruz. İktidar orospusuyuz biz. Nezaketle elimi öpüyor ama bu sırada küçük, kısa ama biraz daha sıkı sıkıttığı bir anla niyetinin başka olduğunu hemen gösteriyor. Ben nezaketle bu küçük uzatmaya bırakıyorum elimi. Saf ya da çok orospu olabilir bunu yapan ancak. Petroviç benim kötü bir oyuncu olduğumu düşünüyor ama poker oynamadığımızı unutuyor. Benim oyunum bu. İktidar avcısıyım ben. Biraz ruhum hoppa olduğundan şu ana kadar kaybettiklerim ama bunu da yapmasaydım bunlarla hayat nasıl geçerdi. Bakan Jimenez Petroviç'i unuttu bile ya da bu şekilde, burada asıl kişinin kim olduğunu gösteriyor. Benim odam diyor burası. Benim memleketim. Benim makamım ve ordum, polislerim. Şu sekretere bak biraz önce erkek gibi duruyordu, şimdi bakanın kol düğmesinden başka bir şey değil. İçkileri koyarken bile bana bakmaktan korkuyor. Aşk bile olsa harekete geçemeyecek kadar memur olmuş artık. Petroviç'in yüzüne bakıyorum. Harekete geçme zamanı diye. O da aynı şeyi düşünüyor olmalı ki hemen söze giriyor.

– Sevgili Bakan, biliyorsunuz savaş...

– Savaş dehşet verici bir şey dostum ama vatan savunması hayatımızın en kutsal şeyi...

Yüzüme bakıyor. Bir de şu kahraman ayakları yok mu şunların. Gerçekten geçmişte bir ya

da birkaç savaşta kahramanlık yapanlar da olsa, makamın yumuşak kenarları onları çoktan silip sprmştr. Geriye kendisinin verdiği emirlerin dinlenmesi keyfinden başka bir şey kalmaz.

– Mesela Patagonya isyanı, vatanımızın Arjantin’i bugüne kadar yaşadığı en büyük kabuslardan biriydi ve bu kabusu sona erdirmek için hayatımızı ortaya koyduğumuz büyük savaşa girmek zorundaydık.

Umduğumdan da çok istiyor beni. Yoksa henüz ilk dakikada bu kahramanlık hikayelerine girmesi şaşırtıcı. Petroviç kaldığı yere dönme hamlesi yapıyor. Yoksa havaya uçacak görüşme.

– Tabii ki sayın Bakan, hayat biçimimizi koruduğumuz mücadele olmasa, bu mücadelede sizin gibi kahramanlıkla yapanlar olmasa bu uygarlık nasıl devam edebilir...

Bu kadar abartmaması lazım bence. Bu sefer pazarlık koşulları iyice yükseliyor. Hemen kesin bir dönüş yapıyor konuya.

– Dünya savaşı birçok uygarlığı yok etti bildiğiniz gibi sayın Bakan. Bu arada benim Uruguay’da Colomniya’da kurduğum yeni bir dünyayı da, hayalleri de birlikte.

– Hipodrom, otel, gazino ve arena! Gerçekten çok büyük topyaydı bu azizim.

Tam burada devreye girdim. Artık sadece basit bir fahişе olmadığımı, bu güzel görüntünün ardında paranın da olduğunu göstermek zamanıydı.

– Sadece ütopya değil sayın bakan. Bir yatırım, Pedro bana geldiğinde... Petroviç dikkatle seyrediyordu beni. Bu Pedro deyişim bile yeni bir buluştu. En az bakan kadar dikkatli dinliyordu artık.

– ... Eşim Marki'yi kaybetmenin yasını tutuyordum hâlâ ama aynı zamanda hem onun adının hem de servetinin daha da büyüyerek devam etmesini sağlamam gerekiyordu. Bu eşimden kalan bir anının yaşatılması demekti aynı zamanda ve daha doğrusu demin söylediğim gibi, bir yatırım. Bu yüzden daha açık konuşmak gerekirse sayın Bakan...

Bu sırada Bakan, Pedro ve sekreterin şaşkın bakışları altında bardağımı yeniden doldurdum. Sahne benimdi artık.

– ... Bu yatırımı nasıl yönlendireceğimizi konuşalım artık. Yeni, yakınımızda üstü toprakla örtölmüş bu hazineyi, Colonia'yı nasıl yeniden diriltebileceğimizi. Sayın Bakan, bunun için büyük bir ortaklık kurmak istiyoruz. İçinde sizin, bizim büyük paylarımızın olduğı ama herkesin bu yatırımdan büyük para kazanacağına inanacağı büyük bir ortaklık...

Bakan şaşkındı. Bu kadarını beklemiyordu benden. Şu ana kadar sadece salakça gülmekten başka bir cümle bile kurmayan benden böyle bir

konuşma, içkiyi kendim doldurma rahatlığı ve üç yudumda bitirme hareketi beklemiyordu.

Pedro, yeni verdiğim isimle Petroviç şaşkındı. O da benden böyle bir çıkış beklemiyordu. Ona göre sadece yardımcı oyuncuydum ben. Koltuk altında taşıdığı bir süs köpeği. Bu yaptığının iyi mi kötü mü olduğuna da hemen karar veremiyordu ama mutlaka artık oyuna girmesi gerektiğini biliyordu. Onun deyimiyle, bazen Döper Kare As'tan daha iyi bir kağıttır. Geç kalmadan daldı konuya. Çantayı açtı ve Paris'te, ucuz olsun diye bir sosyalist matbaacıda bastırdığımız hisse senetlerini bakanın önüne adeta attı. Ben de ilk defa görüyordum aslında. En önde bir boğa resmi vardı, hisse senedinden bakana doğru ön ayaklarını yukarı kaldırarak saldırıyormuş gibiydi. Hemen ardında iki üç at başı, basit ama görkemli resmedilmişlerdi ve bunların hepsi bir rulet masasının üstünde oluyordu. Etrafı kenar süsleriyle bezenmiş hisse senedi buydu. Altında kalabalık rakamlarla ortaklık bedelleri yazıyordu. Bakanın yüzüne baktı Pedro.

– Sadece Markiz'in yatırımı olsun istemedik., diye başladı. Benim adım da en azından samimi ortamlarda Markiz'e döndü bu şekilde. Pedro'ya karşı iyi bir hamleydi. Markiz olduğum da pek yalan sayılmazdı. Yaşı 91 olan bir Marki ile sadece 1 hafta süren ve sonra çocuklarının itirazıyla geri alınan bir mirasım ve belki de geri alınamayan bir unvanım olduğu doğruydu. Pedro hızını almıştı.

– Herkesin ortak olduğu bir yatırım olsun istedik. Bu taraf yatırımın sadece daha çabuk ve daha büyük olarak gerçekleşmesini sağlamayacak, ayrıca her ortağın baştan itibaren oraya gelmesini ve dostlarını doğrudan getirmesini sağlayacak. Oyun şimdiden başlıyor yani

Bakan kağıdı eline aldı. Kenarlarındaki kartlarıyla eliyle oynuyordu. Ne düşündüğü pek belli değildi. Bu hızlı hamlelere karşı zaman kazanıyordu. Pedro sabırsız davrandı burada.

– Size bu yatırımdan ortaklık öneriyoruz sevgili Bakan, var mısınız? Tabii ki sizden maddi olarak bir katılım istemiyoruz. Sizin manevi olarak desteğiniz, varlığınız ve şahsiyetiniz bizim için yeterli.

Demiştim, hızlı gitti. Beklemesi lazımdı. Ucundaki yem gerçek de olsa, oltayı bu kadar çabuk çekerseniz kimse atlamaz. Söyler söylemez bunu anladı Pedro ama önünde ileri süreceği Mano bu kadar az olduğu için sabırsız davranıyordu. Bir de bana kötü oyuncu der. Kendi oyunu pokeri de iyi oynamıyordu. Bakan hisse senedini masanın üstüne koydu. Sekreter hemen hareketlenip bardaklarımızı doldurmaya geldi. Her şey elimizden gidiyor gibi göründü gözüme. şimdi randevu, her an bir yere yetişmek zorundayıma dönüşebilirdi. Böyle bir konuşmaya başlar gibiydi. Yeni ikisinden bir yudum aldı.

– Sevgili dostlarım çok güzel bir konu bu. Özellikle komünizmin en büyük tehlike olarak bütün dünyayı daha çok sarmaya başladığı bu zamanda hisse senetleriyle herkesin yatırımlara ortak olması tek başına özgür sistemi ayakta tutan bir şey.

Tam ama’lı yeni bir cümleye başlayacaktı muhakkak. Kadehimi ben uzattım bu sefer.

– O zaman sevgili Jimenez, ah kusurumu bağışlayın sayın Bakan, o zaman bu yatırımı desteklemeniz için gerekli harcamaların başlangıcı olarak 10.000 frankı size vermeme müsaade ediniz. Böyle bir yatırımda, bu ufak harcamalarda bile olsa sizin uğraşmanıza müsaade edemem ben.

Pedro’nun yüzünde dehşetli bir bakış vardı bana karşı. Sırf bu yüzden. Cebimden çıkardığım çek cüzdanına 20.000 frank yazdım. Bakan yazdığım rakamı seyrediyordu zaten. Pedro 20.000 görünce bir ağlayacak gibi oldu. Seni küçük fahişe diyordu bana eminim. Bu iş için bulduğu paranın beşte biriydi bu. Bakan birden önce 10.000’i sonra da 20.000’i görünce amalı cümleleri hemen yuttu ya da içkinin içine gömdü. Paris’in bana öğrettiği gibi, iktidar ancak başka bir iktidar gücüyle satın alınır.

– Şerefimize o zaman Markis Florance, sevgili Pedro, yatırımımızın şerefine.

Yeni isimlerimizi söylediğinde oyunda ben de varım demişti. Hemen uzanıp biraz önce sadece sosyalist matbaacının ucuz fiyata basıp,

parasıyla yeni dergilerinin parasını finanse edecekleri kağıt parçası olan ama şimdi artık milyonluk yatırımın hisse senetlerine dönüşmüş senetlerden avucuna sığdığı kadarını alıp kendi önüne koydu alçak. Bunları da paraya çevirecekti.

– Yeni yatırımcılara, diye devam etti.

Pedro rahatlamıştı. Poker suratı filan kalmamış bu adamda. Savaş bütün Avrupa ile birlikte onun soğukkanlılığını da yıkmıştı zaten.

– Aklıma gelen birkaç yatırımcı var, dedi Bakan. Bu adamların çalışkanlığına bayılıyorum. Hemen kapana av çağırmaya başlıyorlar, eh tabii ki paylarını alarak.

– Bir İsviçreli yatırımcı var.

Nazi'den bahsediyordu kesin. El Turco aklıma geldi. O çekici adam. Onu Bakana kaptırmak istemediğim için hemen atladım.

– El Turco dedikleri birisi var, müsaadenizle onunla da ben konuşmak isterim.

Kapı açıldı. Sekreter başkanın bakanı çağırdığını söyledi aceleyle. Bakan bir şeyler söylemek istiyordu ama sadece çaldığı hisse senetlerini çekmeceye kilitleyip gidecek zamanı vardı. Hızla öpüp uzaklaştı. Artık bir milyonluk yatırımın ortaklarıydık biz.

BAKAN JIMENEZ

Sekretere ben söylemiştim, başkan çağırды de-mesini ama konuşmanın bu kadar ilerleyeceğini düşünmüyordum. Tam da o garip adamı, El Turco'yu konuşmaya başladığımızda kesilmesi kötü oldu. Milyonluk bir yatırım! Markiz ya da Florance çok çekici bir kadın. 20.000 frankı hiç çekinmeden yazdı. Güzel bir yazısı vardı. Markiz olup olmaması çok ilgilendirmiyordu aslında. Çeke şöyle bir bakıp, sekretere uzattı. Tam verecek, geri çekti. Üzerindeki bankanın adını okudu. Buenos Aires'te de olan bir Fransız bankasıydı. Hemen çekebiliyordu parayı yani. Arkasına imza atıp tekrar uzattı sekretere. Bunu benim hesabıma yatır, dedi. Sekreterin çaldığı paraları itiraf ettiği imzalı mektubu vardı elimde. Bu yüzden her şeyi açıkça verebiliyordum. Bu mektup kadar güvenilir bir sekreter ve böyle işleri yapması gereken birileri olmalıdır her zaman. Birden sanki başkana gider gibi hızlı yürüdüğümü fark ettim.

Koridordaki pencereden dışarı baktım. Markiz ve Pedro arabaya biniyor. Yüzlerinde ne olduğunu seçemiyordum buradan ama mutlu olmamalılar. Doğrusu beni şaşırttı yine Yugoslav. Özellikle o kadın. Çekici olduğu kadar akıllı. Etkilendiğimi itiraf etmeliyim. Bunda tabii ki 20.000 frankın payı var. Bir de şu hisse senetlerinin. Bu hisseler yeni para kaynağım benim ve geri dönüşsüz. Birileri bunu satın alıp doğrudan

bana ödeme yapabilir tabii ki. Neden hâlâ başkanın odasına doğru yürüyorum ki? Odaya doğru geri döndüğümde sekreter hâlâ önden gidiyordu. Salak. Şu Almanı bulmalı. Hisse senetlerinin ilk müşterisi. Bütün parayı ben alsam aslında bu şirkete de yararı var. Belki de hepsini elden çıkarmamak lazım çünkü bu planla sahidenden çok değerlendirilebilir bu şirket. Özellikle benim gibi bedavaya aldığınızda. Çekmeceden dışarı çıkardım hisse senetlerini. Bir boğa, üç at ve rulet masası. Sekreter yeni farkına varıp dönmüştü.

– Emperyal Hotel’de yemek ayarla. Şu odalardan birinde. Alman, İsviçreli Herr Hesman’a da yemeğe beklediğimi haber ver, dedim ve koşarak çıktı. Bankaya da uğrar. İyi tarafı, hiç unutmaz bu işleri. Hisse senetleri de elimdeydi. Hiçbir şey olmasa da bir para tahsil aracı benim için ve şimdiden 20.000 frank sahibi yaptı beni.

III NAZİ

Beni bekliyormuş Bakan. Umduğumdan çabuk aradı. Umduğumdan aç ve hırsız. Soysuz bir hükümetin, soysuz bir bakanı. Bu sefer bakalım ne isteyecek. Dikkatli davranmak zorundayım. Elimde olanı ne çok az ne de çok fazla göstermeliyim ve her zaman daha fazlasının da olabileceğini hissettirmek lazım. Şu insanlara bak. Buranın en güzel otelinin en güzel salonu burası. Daha çok Picasso ve Gauguin'in Avrupa'nın kültürünü kirlettiği resimlere benziyorlar. Bu salondakilerin neredeyse hepsi bir nesil önce Avrupalı olsa da yine de bu kirlilik içinde böyle görünüyorlar. Şu garip adam El Turco değil mi? Bu sefer Arjantinliler etrafını çevirmiş. Cizvitlerin hipnotizma gücü sanki onda varmış gibi. Nereye gitse birilerini peşinden sürüklüyor. Kısa araba yolculuğumuzda bile Arjantin'de en çok güvendiğim insan gibi hissettirdi bana. Ya bir büyücü ya da çok güçlü bir düşman.

Garsonun kapısını açtığı şu odada buluşuyoruz galiba. Tabii ki Bakan henüz yok. Kendi gücünü gösterecek güya solucan. Tesadüfen gelişkin organizmalar arasında yer alan canlılar bunlar. Bir şarap söyledim. En güzel tarafı şarabın burada, güzel olması. Bu kadar kabalığın üst üste biriktiği bir yerde şarap gibi bir inceliğin bu kadar güzel olması şaşırtıcı. Nisan'ın 13'ü bugün. Sayıların gizemine göre önemli haberler

günü bugün. İyi ya da kötü. Üstün insanların medeniyetinin sıradan kalabalık tarafından yenilmesinden başka daha kötü ne olabilir ki? Ah daha kötüsü şu soysuz müzik tango. Ya her yerde var ya her yerde beni buluyor. Şu kalabalıkta bir hareketlilik olduğuna göre Bakan Jimenez geliyor. Herkes bir parçasını satın almak için kalkıp önüne gidiyor. Benimse ayağıma geliyor. Bütünüyle emre amade. Daha doğrusu elmasların önünde eğilir bu adam. Onun gibi on doymazı bile satın alabilecek elmasın bende olması sonunda gene dayandığım yer. Aşağı tabakada bir laboratuvar incelemesi gibi düşünmeliyim. Geliyor ayağa kalktım.

– Sayın Bakan, hoş geldiniz...

Şu askerce selamdan bir türlü kurtulmuş değilim. Üstümde üniforma yokken oldukça komik duruyordur muhtemelen.

III

FERNANDO

İşkenceci Nazi doktor Hessler ile Bakan Jimenez bunlar. Henüz kaç gün oldu geleli. Bu ne samimiyet. El Turco bunu görmem için çağırmadı sanırım. Bunu da biliyor olamaz. Belli olmaz onun işi. Henüz otele geleli kaç gün oldu ama mutfak kapısından beni garson kıyafeti ile içeri aldırıp görüştürmek için ayarladıklarına bak. İki aşçıbaşı, üç garson, bir garson kıyafeti, bütün bunları koyarken önüme konan güzel yemek ve hangi şarabı sevdiğimi bildiği için gelen güzel kırmızı şarap. Hepsi tam bir El Turco işi. Bir şeyi örgütlüyorsa, her şeyi düşünür o. Henüz Senyör(!) El Turco'nun kendisi ortada yok ama her şeyin bu otelde döndüğü belli. Bugün beni buraya çağırma nedeni ne acaba? Belki sadece yemek ve şarap değildir, tanışıklığımızın da sadece gemide olmadığı gibi. Bizimkilere de bunu söylememi engelledi Anabella'da. Bütün politika burada. Bütün iş adamları da. Tam bizim Pancho'luk bir yer. Eğer burada olsaydı, hemen cebinden bir fitil ve iri kesilmiş bir dinamit çıkartırdı. Ah işte El Turco. Yanında yine alımlı bir kadın, pardon iki.. üç...

Birden yanlarından ayrıldı. Elinde üç bardak vardı. Uсталıkla iki elinde taşıyordu, bir kadına kompliman yapıyor, bir iş adamını nazikçe selamlıyor ve bana kaşlarıyla Bakan Jimenez'le

doktor Hessler'in konuştuğu yeri işaret ediyordu. Bara geldi, bardakları önüne koyup şarap istedi.

– Nasıl buldun işini?

– Ben mi? Ben bardak döküp kırmakla meşhur birisiyim.

O neredeyse düşürmek üzere olduğum şarabı elimden aldı. Bardaklara doldurdu. Güldü.

– Burada çalışmak size iyi gelir Senyör... ya da en az sizin kadar iyi birisinin burada çalışması...

Bardakları aldı gitti. İki elinde üç bardak ama sanki çiçek taşır gibi. Bardakları verdiği kadınlar da böyle düşünüyor olmalıydılar.

Aynı gün Pancho'ya Şilili için bir kimlik hazırlattık. Pancho'da her zaman vardır bunlar. Kimlik, bir iki renk peruk, bir kel kafa maskesi, iki takma sakal, uzun ve ucu yukarı kıvrılmış bıyık ve bir sürü şey. Barcelona tiyatrosu bombalar altındayken ve herkes kaçarken Pancho makyaj odasından buna benzer malzemeler çıkarıyordu. Başka kıtada olmak bir şeyi değiştirmezdi. Mutlaka bulmuştu. Hatta o kadar çoktular ki içlerinden seçmek zor oldu. Bir Uruguaylı kimliği seçtim. Gerisini Pancho hallediyordu. Ona El Turco'dan hiç söz etmedim. Neden Şililiyi orada işe soktuğumuzdan da. Zaten bilmiyordum. Henüz Şilili de bilmiyordu ve umarım Bakan Jimenez hiç bilmeyecekti. Yediği yemeğin başında üç kere öldürmek istediği, kendisinin baş düşmanı bir devrimci aşçının olduğunu

düşünmesi bile kalp krizi geçirmesine neden olabilirdi. Belki bir peruğa ihtiyaç olabilirdi. Bu sakalı denemeliydik.

O gün otelde bir şarap da ben içtim. Etrafa baktım. Kapıların nerede olduğuna, pencerele-
rin yüksekliğine, Jimenez ve Doktor Hessler'in
yemek yediği locaya ve diğerlerine, dans edilen
yere, bara giriş yerine, asansöre, insanlara, Yu-
goslav'a, içeri girdiğinde coşkuyla karşılanan
Peron'a, o sırada işçilerin gülen yüzüne, etra-
fındakilere, sahte ve gerçek kişilere, işadamlarına,
askerlere, kadınlara ve bazılarına daha
uzun, Jimenez'in şoförüne mesela, silahı olup
olmadığına ve tabii ki bütün salonun mutlaka
baktığı kişiye El Turco'ya...

III ŞOFÖR

El Turco adamın adı. Herkes bunu biliyor ve sadece bunu biliyor. Sevmeyene rastlamadım bu arada. Ben bile seviyorum sanırım. Bakan araştırdığından beri bütün bulduklarım bu. Bir de bolca bahşiş dağıtması. Ülkesinde adettenmiş diyorlar. Bu sevgimin arkasında bunun da bir payı var herhalde. Sadece diğer şoförlerle durduğum için bana da verilen bahşişin. Bir bahşiş satın alamaz beni ama yaşılanıyorum galiba. Nerede o Patagonya’da gönüllü olarak idam mangalarında yer alan ben, nerede şimdi Jimenez’in kapısını açan şoför. Gerçi unuttuğum yok o günleri. Kurşunu yemeden önce gözlerindeki son bakışlar kabusum artık. Halbuki bu bakışlar için katılıyordum ve her şeye rağmen yüzümüze küfredenlere nefretimden. Korkuyordum ben. Korkmadıkları içindi nefretim. Güçlü olandan korkmak gerektiğini bilmedikleri içindi. Benim yapamadığımı yaptıkları için ama sonunda kazanan ben oluyordum çünkü parçalanmış bedenleriyle yere düşenler onlar oluyordu. Bakışları havada son bir kez uçuyor ve düşüyorlardı. Hâlâ rüyalarımda uçan o bakışlar. Jimenez’le ortak yanımız bu aslında. O da korkar. Çok korkar. Beni yanında hep istemesi de o yüzden. Büyük bir suç ortaklığı bu. Aynı korkunun iki tarafıyız. Emir veren ve yapan. Benim korkmadığımı sanır. Bunun nedeni her zaman vurduğlarımız öldüler mi diye kontrol eden ben olduğum

içindir. Onlara bir son kurşun sıkmamı hep yanlış anladı. Onlardan korkmadığımı için bunu yaptığımı sandı. Tam aksine emin olmak istiyordum. Korkacak bir şey olmadığına emin olmak.

Bu salonda bile, kadınların alımlı bir şekilde dolaştığı, erkeklerin onların gözlerinin içine, memelerine ve kalçalarına baktığı, şarabın ve ikiyüzlülüğün boğazlarına kadar battığı bir yerde bile, ölülerin aklıma girmesi garip. Bir katil olarak oldukça duygusallaştım. Jimenez bunun farkına vardığı anda atar beni bu işten. Elime tutuşturduğu Patagonya'dan yeni çıkanlar listesinin sonunda da bu çıkacak. Korktuklarını ortadan kaldırmamı isteyecek. Bir çöplükte boğazı kesilmiş, dar ve karanlık bir sokakta kurşunlanmış, fena şekilde dövülerek yüksek bir yerden atılmış cesetlerin faili meçhul dosyaları olacak bunlar. Böyle şeyleri istemiyorum artık. Bu insani bir duygudan değil, korkunun yön değiştirmesinden, ben de artık iyi biliyorum ki, duygusal bir katil olarak, tehlike sınırına varmış durumdayım. Birkaç adım sonra ben de artık tahammül edilmeyecek kadar çok şey bildiğim için, bir yeni katilin ilk cinayeti olabilirim. Bu yüzden serbest kalanlar arasında baş düşmanı Şilili aşçının olduğunu söylemedim. Kendisi fark ederse etsin, yoksa ben şu yakışıklı, gizemli El Turco ve çevresindeki kadınlarla ilgileneyim ve erkeklerle...

U LU

İkinci gördüğümde seviştik. Çok geç kaldığımızı düşündüm. İlk gece sevişmeliydik. Hırsız kız onu kollarımdan söküp götürdüğünde bunu hissetmişim. Kollarımdan bir mecaz tabii. Tek kolumdan demeli. Diğer rüzgarda sallanan bir et yığını sadece. Sevişmeden sonra bu yüzden çok kızgındım. Neden bu kadar geç kaldık diye. El Turco ise harikaydı. Sadece sevişme sırasında değil, sonrasında da. Sevişme sonrası çıplak erkeklerden nefret ederim. Yok, giysilerden bahsetmiyorum. Gerçek duyguları açığa çıkmış erkeklerden. Şehvetten arındıkları için kabuksuz ıstakoz gibidirler, her şeyleri ortada ve bol limonla ancak yenilebilir. Ve biraz tuz. El Turco ise sevmeye devam ediyordu. Herkesle böyle miydi bilmiyorum. Mesela o hırsız kızla. Alçak, orospu, fahişe, böcek sırtı, köpek tersi bir gecemi benden çaldı. Ona kızmıyorum, bu onun hakkı ama sövüyorum. Sövmek de benim hakkım.

Sabaha daha fazla kızıyorum mesela. O geceyi bitiren sabaha. Yanımda yoktu sabah. Ah ben kalkıp gitmek isterdim. Bir sonraki perdeye ben başlamak isterdim. Yok, yapamadım. Kalktığım soluğu beni yakaladı, kendine çekti ve fareli köyün kavalcısının peşine takılıp dudaklarına yakalandım. Ben Lu, Barcelona tiyatrosunun ele avuca sığmaz aktristi, soyluları kapı-

sında oynatıp, anarşistleri yatağa atan, Duruti'nin sevgilisi –ah benim erkeğim!– bombalar arasında sadece savaşmak değil sevişmek de lazım diyen Lu, bir soluğa yenildim o sabah. Ben de mi yaşılanıyorum yoksa, tek kolumla birlikte kalbim de mi yarısını kaybetti...

Hayır, günler güzel. Fernando ile birlikte bir esinti geldi yine. Devrimin mütevazı rüzgar gülü Fernando. Bütün rüzgar güllerinin aksine sadece rüzgarı bulmaz rüzgarlar da gelir onu çevirmek için. Şililiye otelde bir iş buldu. Çok mutlu Şilili. Her şey bir yana parçalanabilecek patateslere, iri ve taze havuçlara, büyük kazan ve kepeğine, tabakta bir tablo gibi duran yemeklerine kavuştuğu için çok mutlu. Benim tekrar sahneye çıkışım gibi. Bu yüzden istemiyorum ve sahneye çıkmıyorum zaten; çok mutlu olacağım için. Sahne tozları yerine keskin soğan ve sarımsak kokusu bu adamı da mutlu kılan ve kişniş, ince dilimlenmiş. Kızıl peruğu ile horoz gibi duruyor. İbikleri sağa sola sallanan mutlu bir horoz. Ne düşündüğünü bilmiyorum Fernando'nun ama Pancho'nun ucu tutuşmuş fitil ve dinamitleriyle oraya girebilmesinin bir yolu açılmış oldu. Eh tabii Şilili mutfağının havaya uçurulmasına izin verirse!

Hava haziran soğuğu ama beni ısıtan iki şey var. Bir, yeniden tutuşan devrim sıcaklığı ve diğeri El Turco ile her an yeniden sevişebilecek olmamız...

III ELÇİ

Herkes tanıdık. Tabii ki Lu imiş o kadın. Barcelona tiyatrosunun güzel aktristi Lu. Onun çevresindekiler de aynı. Bizim partili sendikacıların söylediği gibi İspanyol bir anarşist ekip. Her şey yeniden burada kuruluyor. Bu sefer işçiler üzerine kurulmaması lazım ama oyunun. Biraz daha sabırlı olmalı Sovyetler. Bir başka macera hele bu savaştan sonra uzak topraklarda bu yeni dünyada biraz zor. Bu yüzden başka bir yöntem uygulamalı. Peron denen adam benim favorim. Hiçbir şeyi uçlaştırmadan yavaş yavaş yürümek. Dahil olduğum bütün savaşlardan sonra benim öğrendiğim bu. Ve bu yüzden yazdığım son rapor, daha fazla işçiyle, Peron'u doğrudan olmasa da dolaylı olarak desteklemek. Yoksa bu doktor Hessler gibi Nazi bozuntuları ve daha da kötüsü maceracı anarşistler arasında uçuruma sürüklenecek bir ülke olacak burası. Oyun sahnesi buraya taşındı ve aktörler neredeyse aynı. Başrol yine Parsifal, yani Lu'da. Bir de şu adam var. Gizemli El Turco. Herkesin sevgilisi. Çok zengin ya da çok mütevazı. Hatta komünist olduğuna dair yemin edecek işçiler bile var. Aynı şekilde bir burjuva, kont, asilzade de diyebiliriz. Bu kadar herkes için iyi olan biri her zaman çok tehlikelidir. Sınıflar teorisine uymaz öncelikle. Emperyal Hotel'de İspanyol anarşist Fernando ile konuşması da tesadüf değildi bence. Aynı anda Bakan Jimenez ile Doktor Hessler'in buluşması da.

Her şeyin bir nedeni var ve biz bu nedenler arasında koştururken tarihin çarkını bir yandan diğer tarafa çevirmeye çalışan işçilerden başkası değiliz. Tarih işçilerinin dokuduğu bir ülke olacak burası da. Herkesin safları aşağı yukarı belli de El Turco burada nerede yer alıyor orası biraz muamma. Daha doğrusu nerede değil? Yani daha karmaşık bir mesele bu. Hatta dün Buenos Aires'in entelektüelleri, kadın hakları savunucuları ve şu erkek gibi saçlı kadın Celia de la Serna'yla, onun hep yanında dolaşan sık sık Baudelaire, Neruda şiirleri okuyan o genç oğlu ile birlikteydi. Onlarla şiirden, edebiyattan konuşurken tam bir entelektüeldi bu sefer El Turco. Tropik ormanların hayvanı Bukalemun gibi. Yok, bu benzetme doğru değil. Çünkü Bukalemun sadece üstünde durduğu şeyin rengini alır. El Turco öyle değil. Doğrudan kendisi oluyor adeta. Kartlar tekrar karıştırıldı önümüzde ya da zarlar yeniden atıldı. Ben bu sefer Peron'a oynuyorum. Şu anda bütün otel sakinlerinin etrafına toplandığı adama. Sıkıldım artık savaştan. Değişim yavaşça ve kurnazca olmalı artık dünyada. Peron'u komünist yaparsak zaten Arjantin komünist olmayacak mı? Küçük ve güzel hamleler bunlar, tarihin nakış işçilerinden...

III DULCENIA

Annem yine haklı çıktı. Küçük bilgi kırıntıları önüme yeni kapılar açıyor. Böylece onun deyi-miyle ‘İşte bu şekilde kapı kırmak zorunda kal-mıyoruz kızım. Bu yüzden biz hırsızlar ve do-landırıcılar, suç aleminin aristokratlarıyız. Se-nin serseri baban gibi değil.’ Bunu söylemesi-nin nedeni gene babama sövmektir ama olsun. İyi ya da kötü onu anmasına seviniyorum. Ba-bamı hiç tanımadım. Arada bir cezaevine yiye-cek taşıdığımız birisiydi o benim için. Kaba adamdı diyordu annem. Bunu demesinin nedeni ona kaba davranması değildi. Yola bir kütük atıp yolcu arabalarını soymak isterken yakalan-mış olmalarıydı. Cezaevi arabasının önünü kes-tiklerinde, soyacakları arabanın içinde mah-kumlardan başka bir şey olmadığını anladıkla-rında iş işten geçmişti. Aynı arabaya tıklıp aynı cezaevine gönderildiler. Bu yüzden annemin sözünden çıkmam. Şu El Turco’ya aşık olmak dışında pek yapmadım bunu ama beni büyülü-yor adam. Eğer biz aristokratsak, herhalde o prens filan olmalı. Şimdi bu otele girebilmem de onun sayesinde. Polis şefi özellikle onun hakkında bilgi toplamam için benim buraya gir-meme göz yumuyor artık. Bense bu işte çok fe-dakârım! Onun koynuna kadar girip bilgi toplamak istiyorum!

Şuraya bakın kim hırsız biz mi yoksa burayı doldurmuş bu kadar kadın ve adam mı? Yüzyıl

alsam bu kadar Şey biriktiremem. Ancak burada diyetle gibiyim. Polis Şefi içerden dışarıya sadece bilgi ıkartabilirsin diye kısa bir emir verdi ki bu buradan bir iğne kaybolrsa, benim yüz yıl hapis yatacağım anlamına geliyordu. Ama olsun, Şu mcevhherlerin, mesela Şu gerdanda parlayan kolyelerin sahibinin kim olduğunu bilmenin bir pırlanta kadar değeri var bizim için.

– Ooo Senyora Dulcania, dedi El Turco.

Elindeki hazır içkiyi elime tutuŐtururken, kulağıma iyice eğilip kahredici, tutkulu nefesini içimde hissederken yine ukalaca,

– Polis Şefi seni kimin için gönderdi?, diye fısıldadı kulağıma.

– Buraya gelmene gerek yok. Ben sana ne yaptığımı anlatırım, dedi.

Tek kelime bile konuŐamadım. Nutkum tutuldu. Ben iime nefesimi çekmekten başka bir Şey yapmıyordum. Bunun nedeni sadece sözleri değildi tabii ki. Elime tutuşturduğu anahtardı. Henüz o an bir sevişmenin içindeymiŐim gibi geldi bana. O kötü bakıŐlı Alman adamla bakan Jimenez’e neredeyse çarpıyor olmam da bu nedenleydi ve 3. kata gelene kadar sarhoŐ olmam da. Ne kadar sarhoŐ da olsam Jimenez’in elinde sıkıca kavramıŐ olduğu elmasın bir parçasının farkına vardım. Meslek sevgisi bu. Yakınımda bir elmas olduğunda ölmüş bile olsam farkına varırım. Annem ‘Beş nesil hırsızız biz kızım’

der. Üstüne basarak ve bununla kuşkusuz övünerek. Çok düşündüm benim de bir çocuğum olsa böyle mi derdim; ‘Altı nesil hırsızız biz kızım.’ Hele El Turco’dan bir çocuk olsa. ‘Baban mı, onu pek tanımıyorum ama 357 numaralı odada onunla seviştik. Evet kızım, baban emimim 22 nesil hırsızdı kızım...’

III PANCHO

O gece gördüm, kaldırımdaydı El Turco. Fernando'nun günler önce bir şeyler çevirdiğini biliyordum. Zaten onun en çok kendine özgü gizemini severim. Hemen yüzünden anlaşılır. Bir ışık düşer gözüne. Özellikle son günlerde böyle. Gerçi ışığa filan gerek kalmıyor. Emperyal Hotel'de işe sokulan Şilili. Sahte kimlik ve hatta peruk. Şililinin bir işe ihtiyacı vardı ama yakalandığında öldürülebileceği bir iş olması gerekmiyordu bunun. Bakan Jimenez, kendisinin de yemek yediği bir yerde, onun yemek yaptığını öğrendiği anda ne yapar eder öldürtür mutlaka. Hatta çıktığını duyduğu anda buna yapmaya çalışacaktır.

Fernando gözünde ışıltısıyla koşturup duruyor çok muhtemel eski arkadaşı El Turco(!) ile birlikte. Daha ilk günden onların çok eski arkadaş olduklarını anlamıştım ama bizim nasıl olup da bilmediğimizi çıkaramamıştım. El Turco da bizi tanımıyordu. Yoksa hadi beni geç ki bu cüsseyi unutmak zordur, Lu'yu unutması mümkün değildi.

Fernando'ya sol kolumdan daha fazla güveniyordum. Her ne yapıyorsa içinde olurdu mutlaka. Eğlenceli bir şeyler olacak. İspanya'nın ölü toprağını üzerinden silkeleyeceğiz şeyler. Ben Lu gibi dünya için umutlu değilim. Arjantin'de bir şey değişeceğinden de. İspanya'da bizim yaşadığımızı Patagonya'da

yaşadı bu ülke. Herkes daha yeni içerden çıkıyor. ‘Siz devrimi bekliyorsunuz, benimkisi zaten oldu.’ diyordu Renzo Novatore. Ben de artık aynı böyle düşünüyorum.

Daha o günden, Şililiye sahte kimlik yaptığımız günden itibaren farklı büyüklükte bombalar yapmaya başlamıştım. Uzun ve kısa fitilli, zayıf ve güçlü patlayan şeyler. Hiç telaşlanmama gerek yoktu, Fernando’nun gizemi eninde sonunda gelip kapımı çalacaktı nasıl olsa. Buradan sonra da gidebileceğimiz pek yer kalmamıştı aslında ama sadece malum günlerde coşkulu konuşmalarla mı geçecekti hayat? Şilinin Emperyal Hotel’de işe girmesiyle yaşamımız da düzelmişti. Emperyal Hotel müşterilerinin yediklerinin aynısı bizim de menümüzdü. Hatta daha iyisi bize geliyordu. Kızıl peruklu bir Uruguaylının mükemmel yemeklerinden bahsediyordu herkes. Bu yüzden kimse böyle garip bir Uruguaylı nereden çıktı diye düşünmüyordu bile. Hatta bir ara Fernando, yemekleri bu kadar güzel yapmaması için uyardı bile Şililiyi. Öyle bir bakış yedi ki Fernando, kelimelerini adeta yuttu ve hatta boğazında kaldı. Ben de Şilili gibi düşünüyordum. Anlarsalardı yemekten anlasınlardı. Ben zaten hiçbir şey demezdim çünkü çok lezizdiler. Her türlü yemekte böyleydi Şilili. Hatta El Turco hiç denemediği yemekleri sipariş verdiğinde bile o kadar güzel yapmıştı ki iki kere mutfakta ziyaret etmişti Şililiyi ve kesinlikle emindim ki onun parmağı vardı bütün bu işlerde... El Turco’nun...

III POLİS ŞEFİ

Önümde evrakları duruyordu. Bakanın emri, Alman'ın evraklarını doldurmalıyım. Ah pardon! İsviçreli olacak. Çok süratli oldu bu. Bunun manası, sandığımdan da zengindi Alman. Benimse elime misket başı gibi bir küçük el-mastan başka bir şey geçmedi henüz. Uzatsam sorun yaratır Bakan ama çok kısa sürerse de bir daha bu yoldan geçen herkes bana bir şey bırakmadan doğrudan Bakan'a atlar. Ağgözlü herif.

Bu yüzden mutlaka yavaş işlemelidir bu süreç. Yoksa bu şeflikte kalabilmemin de bir manası yok. Bir de Alman'ın, pardon İsviçreli'nin birkaç isim ve fotoğrafla birlikte gönderdiği Yugoslav'ın hisse senetleri var. Almanın dediğine göre kendisi bu çok kârlı yatırıma dahil olmuş ve yatırımın güvenliği için de bir kısmını da benle paylaşmak istemiş. Seveyim seni! Bir Naziden hisse senedi buketi alıyorsunuz ve sizi sevdiğine ikna etmek istiyor. Ne kadar inandırıcı olabilir bu? Gaz odasının kapısında çıplak olarak görmek isterdi beni ya da kapağı açılmış fırından yükselen alevlere içine sürüklenen bir ceset olarak. Toplama kamplarından bir şekilde kurtulmuş insanların o kadar çok öyküsünü dinledim ki. Fakat bu öyküler şimdi bana para kazandırabilir. Bu taze İsviçreliyi tanıyan birilerini bulmam demek, yeni bir elmas madeni bulmam demektir...

Yugoslav'ın hisseleri şu anda hiç bir işe ya-
ramayan kağıt parçaları. Üstünde at resimle-
riyle yarım kalmış bir hipodromun, gazinonun,
otelin ortaklığı, belki de borcu bu. Çok sevmem
kumarı. Elimden çıkartmaya bakacağım bir an
önce ama ben küçük de olsa parlayan şeylere
daha tutkunum. Bir zarafet görüntüsü onlar. Bu
yüzden daha geçen hafta üç kadına küçük elmas
parçaları hediye eden El Turco denen adam da
çok ilgi çekiyor. Hırsız kız Dulcania'yı, salak
yardımcıyı peşlerine taktım. Bir yerden tanıyo-
rum ama bir türlü çıkartamadım ya da her yerde
rastlanabilen bir alt sınıf insanı. Bilmiyorum.
Önce şu Alman, taze İsviçreli kimmiş onu bu-
lalım...

III

PEPE – ŞEFİN YARDIMCISI

İsviçrelinin kağıtlarını götürmem için verdiğinde Bakan Jimenez; ‘Şefe dikkat et’ diye hemen uyardı. Şef kağıtları hazırlayıp vermek yerine, bazı Almanları çağırttığında bu yüzden durumu Bakana ilettim. Bakan Jimenez aynı gün emniyet binasındaydı. Hiç tesadüf gibi de yapmadı. Bunun manası, ben her şeyi bilirimdi. Şef Almanları bulmak için o kadar gürültü koparmıştı ki ben pek aklına gelmiyordum. Çağırdıklarımız huzursuzdular. Sınırdışı edilebileceklerini düşünüyorlardı. İhbarcı yapmıştık onları ama devlete hiç güvenmezlerdi. Yani iyi tanıyorlardı devleti. Zaten ne kadar içindeysen, o kadar iyi tanırsın. Onların da ikisi zaten gelmemişti. İsviçrelinin fotoğraflarına baktılar. Yüzlerinde soru vardı. Ne demeleri gerektiğini bize soruyor gibiydiler. İki eski Naziydi bu Almanlar. Aslında tanırsalar bile söylerler miydi kuşku. İkisi, hiç tanımıyorum dedi. Birisi, bir yerden hatırlıyorum. Bakan ve şef koridorun kenarındaki odadan dinliyorlardı. Şef durmadan saatine bakıyordu. Bakan masanın üzerinden İsviçrelinin bütün kağıtlarını aldı.

- Eksik bir mühür filan var mı?, diye sordu.
- Yok, dedi şef, yine saatine baktı.
- Güzel saat, dedi bakan.

Rahatsız oldu şef. Bu sefer saati kolunun yerine sokmaya çalıştı sanki. Garip ama üzüldüm

haline. Kendi makamında eziyordu onu Bakan ve bir İsviçreli(!) uğruna.

– Tahviller, dedi Bakan.

– Evet efendim, dedi şef. Biraz soru da vardı bunda, nesini soruyorsun gibi.

– Size de verildi değil mi? Yani siz de ortak-sınız artık değil mi? İyi bir yatırım.

Üstünde at resimli olan tahvillerden bahsediyordu. İkinci çekmecedeydi biliyorum. Bana döndü.

– Siz de aldınız mı Roberto?, diye sordu Herhalde, henüz şef saymadan aldığım beş yaprak-tan bahsetmiyordu.

– Hayır efendim, dedim. Şefe döndü,

– Roberto’ya da verin şef, ortaklık payından,

– Tabii, dedi şef. O kadar kızmıştı ki iki defa saatine baktı, sonra yenin içine itti saati.

Çantasını açtı Bakan. Evrakları koymadan önce bir tomar hisse senedi çıkardı. Üstündeki atlar masaya rahvan atladı sanki.

– Alın şef, bir kısmını da Roberto’ya verin.

Yüzü güldü şefin tahvil tomarını görünce. Her şeyin tomarında yüzü gülerdi. Bir kısmını avuçladı. Sonra birazını elinden bıraktı gerisini bana uzattı.

– Güzel bir yatırım, dedi Bakan. Hepimizin...

Elimde duruyordu ruletin üzerinde koşan at baskılı tahviller. Şefin yüzü baskıdaki ata benziyordu şimdi. Mürekkebi akmış gibi bir surattı.

Aklı İsviçrelinin kaçan evraklarındaydı muhtemelen. Tam çıkarken döndü bakan. Küçük bir keseyi Şefe attı.

– Neredeyse unuttuyordum. Bu da Senyör Hessler'den size. Memleketten bir küçük şey dedi, ne olduğunu bilmiyorum.

Havada uçtu küçük kese ve içindeki elmas. Tabii ki görünmüyordu ama herkes biliyordu. Henüz havadayken yüzü değişti şefin. Tahvildeki at görüntüsünden rulet masasına benzedi.

Katil suratlı şoför, tam bakanın ardından kapıyı kapatmıştı ki yeniden açıldı kapı, Bakan uzandı içeri;

– Şu El Turco kimin nesi hâlâ bulamadınız mı?

III

FERNANDO

Lu El Turco'ya aşık. Onu iyi tanırım. Aşık olunca gözleri daha da parlar. Yıldız yutmuş gibi olur gözleri. Durruti'ye aşıkken de böyleydi ve Stephan'a da. Ondandır hiç bahsetmiyoruz artık. Sanki o hiç olmamış gibi davranıyoruz ve Lu'nun kolu hiçbir zaman sağlam değilmiş gibi. Sadece Lu ile değil, Pablo ile de konuşmuyoruz. Mayınlı arazilerimiz var bizim de. Savaş eğer bedenleri öldüremezse, parçalarını öldürüyor. Anılar bölümünü bombalıyor, ağır silahlarla tarıyor yaşadıklarını, uzun ve keskin kılıçlarla kesikler atıyor hakikate. Kanserli bir geçmiş gibi kalıyor insanın aklında her şey. Kıpırmızı ama kansız ve sanki böyledir, hep böyle olmuştur hissi uyandırıyor. Savaşanlar, insanlığın kendini korumak için her şeyi sıradanlaştırmasının esiri oluyorlar. Hiç kan görmeye alışmamış insan, teni o renk diye kabul ediyor. Parçalanmış bir damar, kurşun yemiş bir yürek, bir şarapnelle birlikte uçmuş bir gülüş, hepsi, sanki bu havada böyle olur zaten gibi oluyor.

El Turco sordu geçen gün Lu'nun koluna ne oldu diye. Dışardan sapasağlam görünüyor, dedi. Bir şey demedim önce. Bir endişe vardı gözlerinde, aslında çok belli etmez ne hissettiğini hiç. Bazen çok dost hissettiklerinin yanında ve bazen çok dost hissettiklerine ilişkin olur bu.

Bu yüzden biraz cevap vermeye kalkıştım. Bizim gibi, dedim. Dışardan canlı gibi görünüyö-
ruz, içimiz ölü dolu. Söylemeyecek misin?,
dedi. Yok, dedim. Lu söylemezse söylemem.
Bana da mı?, dedi. Bu sırada Şilili için yeni ev-
rakları veriyordum polis şefi onaylasın diye.
Nasıl yapıyordu bilmiyordum ve sormuyordum
zaten. Büyücü olduğuna inanıyordum çok uzun
zamandır. Birisine baktığında onu ikna etme-
diği olmazdı neredeyse. Evet, sana da, dedim.
Lu anlatmazsa olmaz...

Endişe bir kez daha geldi gitti gözüne. Çan-
tasını açtı, iki harika şarap çıkardı. Rafta koya-
cak bir şeyler aradı. İki cam kap buldu. ‘İnsan
bari iki kadeh çalar otelden, sen nasıl mülkiyet
karşıtısın!’ dedi. Elinde kadeh gibi durdular
ama marmelat kabıydı ikisi de biliyorum. Boş.
Her şey böyle olurdu onun elinde. Bir cezaevi
müdürünü, benim onun kardeşi olduğuna ve bi-
rilerini ziyarete geldiğimize ikna etmişti. Mü-
dür tamam dedi. Bize eşlik edip dışarılara kadar
çıkardı. Hâlâ üstüm mahkum kokuyordu hal-
buki. Özgürlüğün olmadığı yerlerin kokusudur
bu. Buğulanmış balık gibi bir koku, diktatör za-
manı mahalle arası, bürokrat sinmiş vergi dai-
resi, kapısı açılmamış arşiv gibi. Elindeki kim-
liği de görmedim ama zaten müdür de görmü-
yor gibiydi. Çok para yedirdi diye düşündüm,
tesadüfen idamdan kurtulmuş birisini kaçırmak
epey tutardı herhalde, pek paradan da anlamam
ama normalde Franco kurşuna dizerdi müdürü
böyle bir şey ortaya çıkarsa.

Kadeh tokuşturduk, pardon kavanoz. Gö-
zünde endişeyi görünce, durup dururken yok
anlatmayacağım dedim.

Peki dedi...

III PABLO

Stephan'dan söz etti Fernando. Uzun zaman sonra ilk defa. Bir yandan yeni kimlikler hazırlıyorduk. Kendimize, Şilililere, bir kaç tane daha bilmediğim insana. Cevap vermemeye çalıştım. Bir kaç kez elime sahte mühürleri alıp geri bıraktım. Halbuki bunlara ihtiyaç yoktu mührsüz veriyordum, mühürlü geliyordu nasıl oluyorsa. El Turco ayarlamıştı sanırım, gerçek olarak mühürlenip geri geliyordu. Yine de mührlerin tam olmadığını düşünüyordum ama gerçek demişti Fernando. Boşuna zahmetti aslında, gerçekten daha iyi yapıyordum ben. Sonra Stephan dedim sadece. Her şeyi bırakıp oturduk. Birbirimize bakmamak için şarap içmeye başladık. Nasıl olsa boldu şarap, otelden geliyordu nasıl olsa. Şilililer getiriyordu. Aşçı dışında ikisi de orada işe girmişti. Bazen Fernando getiriyordu. Ev şaraptan ve yemekten geçilmiyordu. Pek yemek bırakmıyordum tabii ki. Zıyan olmasın. Hiç konuşmadan birer bardağı bitirdik. Konuşmadık ama o günü düşünüyorduk. Barcelona'dan Madrit'e gelmiştik. Franco'nun, Hitler Almanyasının ve Mussolini İtalyasının faşist orduları karşısında teker teker düşüyordu şehirler. Yalnız bırakılmanın, terk edilmenin ve yönetmek tutkusunun her gün tükettiği coşku, faşistlerin gelişmiş savaş makineleri karşısında tutunamıyordu. Haklı ya da kahraman olmak kazanmaya yetmiyordu. Biz 'No Pasaran-Geçemeyecekler' diyorduk ama artık

Barcelona'yı geri almaktan umudu kaybetmiş-
tik galiba, birimiz dışında: Stephan. O dev İr-
landalı bırak Barcelona'yı geri almayı, devri-
min Dublin'e sıçrayacağına emindi. Burada
kalmıyordu sınırsız coşkusu. Sonra üzerinde
güneş batmayan imparatorluğu çöpe atacağız,
her şey işçilerin olacak yoldaş, diyordu. Bu sı-
rada üç kırık mavzerden iki sağlam mavzer ya-
pıyordu. Bombaların patlamamış taraflarından
mayınlar icat ediyordu ve patates kabukların-
dan ekmek. Koca elleri dehşetli, maharetli, ma-
hir, bir el için garip ama masum, bir dokuma
mekiği kadar kalın ve ilmik atar gibi ince ve
içinde her şeyin, bir yağmurun bile küçük kal-
dığı elleri aklıma geldi. Sonra birer şişe daha şa-
rap çektik önümüze. Kimse şarap konusunda
eleştiremez bizi, dedi Fernando. Güldük göz-
yaşlarımızı saklamak için. Durruti için yoldaş-
ları demişti bir toplantıda. 'Neden Durruti her-
kes gibi şarap içmiyor, maden suyu içiyor?'
diye. Barcelona'da Gaudi'nin devrimden sonra
aşevi yaptığımız binasındaydık. Mahcup söz
aldı İspanya anarşisinin lideri; 'Midem rahatsız
yoldaşlar içemiyorum şarap.' dedi. Bunu hatırla-
dık güldük ama ne çare. Koca bir hüznün, Step-
han'ın elleri kadar koca bir hüznün karnımızdan
boğazımıza saplandı.

Lu, devrimin haşarı kızı barikatın ötesine at-
ladı. Durruti'nin ölümünden sonra yaşamayı
oynuyordu sanki. Her zaman sınırlarda oynardı
zaten ya da yaşamaktı bu. Bir Alman mitral-
yözünün toprakta çiçekler çizdiği mermileri
arasında yürüyordu. Dans ediyordu daha doğ-
rusu, ölümün üstünde. O kadar güzeldi ki Lu,

mitralyözün başındaki faşist, belki İspanyol, belki Faslı, Alman ya da İtalyan ama faşist olan kıyamıyordu ona, belki de mitralyöz bir makine mekanığıne aykırı şekilde kurşunlarına değdirmiyordu. Elinde şenlikli bir fitil alevi görene kadar kimse vurulacağına inanmıyordu. Havada uçarken bombayı, fitilinden ve şenlikli alevinden tanıdım. Ben yapmıştım bir gece önce, Lu uyurken bir barikat arkasında. Bomba patlayınca faşist silahlar, patlamadan geride kalanlar, korku ve hınçla taradılar ölüm dansçısını. Barikata kadar geldi Lu ama yüksek yapmıştık barikatı. Bu yüzden birbirimizi kutlamıştık, bir şişe şarap kırmak istemiştik sanki denize indirilen bir gemiyi kutlar gibi barikatın üstünde. Yine de kırmıştık boş da olsa şişe ve tırmanamadı Lu. Hatta hemen vazgeçti. Oturdu bile barikatın önünde.

Bir bar masası vardı barikatta, kalın diye sırtını düşmana çevirdiğimiz. Sırtını dayadı ona. Cayırtılar koptu havada. Gündüz olsa da mermi alevleri parladı. Herkes dondu kaldı, Stephan, koca bedeni ve koca elleriyle sarkıp Lu'yu sağ kolundan tuttu. Öyle duruyordu Lu. Onu sanki bir kelebek gibi çabuk, kolay ve hafif çekip barikatın arkasına attı. Mermiler yakalayamadı Lu'yu. Stephan, devrimin koca umudu, mahir işçisi İrlandalı ise yakalandı ölüme. Galiba onunla öldü bütün umutlarımız. Lu sağ kolunu bir daha hiç kullanmadı. Biz hiç konuşmadık bunları o gece. Üstlerine gözyaşları düşen kimlikler sahte, kendileri gerçektir.

U LU

Dulcania ile ne paylaşıyorsunuz, dedim. Sevişme sonrası yatıp tavana bakma zamanlarıydı. Hain oluyor bu gibi zamanlarda biraz insan. Kendi yarasını bıçak sokuyor sonra çok acı vereceğini bile bile. O da bunu yapıyor, ölü sağ elimi avucunda tutuyordu. Meslektaşız, dedi avucunda kaç yıl önce ölmüş bir el. Dönüp yüzüne baktım belki bir şaka ifadesi yakalamak için. Hırsız mısın, dedim. Mülkiyet hırsızlıktır, dedi. Tekrar tavana çevirdim başımı. Emperyal Hotel'in işlemeli tavanı altında iki çıplak beden ve biraz önce onları da birbirlerine vermiş iki çıplak için garip bir ağırlıktı mülkiyet. Proud-hon, dedim, bu sözün sahibi, ondan çaldın bunu da. O da çalmıştır ama başkalarına dağıttığı için sayılmaz, dedi. Hiçbir şey demeden giyinmeye başladık. Sevişmenin izlerini örtmek belki de bu. Robin Hood musun?, dedim, Yok, dedi, hırsızım ben ama en iyilerinden ve çok iyi bir yalancı. Alçak, bencil, dut kurusu, at sineği, köpek tersi, pire ısırtığı dedim ve galiba bir sürü şey daha. Elbiselerimin yarısını giyebilmişim, ölü bir kol en çok giyinirken zor oluyor. Elbisele-rim giyilmemiş tarafıyla aşağı sarkıyordu, sallanıyordu. O sarıldı vazgeçip yaralarımıza tuz basmaktan. Belki de dünyayı değiştiremiyorum mülkiyetin yerini değiştiriyorum, dedi. Gülüm-sedi. Gülünce bu adam dünya duruyor ve öpüşmeden duramıyor insan...

III POLİS ŞEFİ

Her şeyi biliyordum tabii. Bütün hepsinin otele toplandığını, Şilili aşçıyı, iki yamağı, Yugoslavın düzenleyeceği yatırım ortaklığı gecesinde bir milyon peso toplanacağını, bunun iki yüz bininin sürpriz olarak kiliseye bağışlanacağını, Doktor Hessler'in, yani taze İsviçreli, eski Alman toplama kampı komutanının muhtemel elmaslarıyla otelin kral dairesinde kaldığını, Sovyet elçisinin Peron'u sevdiğini, bütün herkesin nedense o El Turco denen adamı sevdiğini, her şeyi biliyordum, polis şefiydim ben çünkü. Hatta benim yardımcım Pepe'nin Bakan'a doğrudan çalıştığını da biliyordum. Bu bildiklerim arasından seçtiklerimi bakan Jimenez'e söylüyordum. Bazılarını yardımcıya fısıldayıp ona söylemesini sağlıyordum. Aslında önce anarşistlerin toptan oteli havaya uçurmaya karar verdiklerini düşündüm. Fena gelmedi bu fikir bana. Bakan Jimenez, Hessler, paraları yüzünden bana yukardan bakan zengin sürüsü, benim yardımcı şu salak Pepe, benim iri bir köpekten başka bir şey olmadığını düşünen kaliteli orospular, hepsinin toptan yok olacağı görkemli bir patlamanın hoşuma gideceğini düşündüm. Hatta karımı sık sık oteldeki davetlere gönderip onu da kurtulduklarım listesine eklemek istedim. Gitsin diye Hessler'in beni sevdiği, çok sevdiği için verdiği elmasları boynuna taktırdım. O kadar şaşırdı ki karım, bu kadar yıldan sonra yüzünde bir gülümseme gördüm gibi

oldu. Elmaslardan bu kadar kolay vazgeçtiğimi düşünmeyin. Daha fazlasını garantiye aldığım için iyice dibe batabilsin diye karımın boynuna bağladığım iki küçük elmas parçasıydı onlar. Taze betonla denize atılan mafya kurbanları gibi.

Hiç umursamadım çünkü elimde yüzlerce elmas kadar kıymetli bir fotoğraf vardı. Doktor Hessler'in toplama kampında, bilim aşkına henüz öldürmeden yaptığı bir organ nakli deneyi fotoğrafıydı bu. Üstüne yer yer kan sıçramış beyaz önlüklü doktor Hessler'i tanımak hiç de zor değildi ama fotoğrafı değerli kılan, karaciğeri çıkartılan kişinin, –sanırım karaciğeri çok da seçilmiyor, belki böbreği de olabilir– bir katolik rahip olmasıydı. Fotoğrafı bana getiren Alman söyledi bana bunu. O gömmüştü rahibi. Geri kalanını demek daha doğru. Bu yüzden Hessler'le anlaşılmamız kolay oldu. Ne kadar elması- nız olursa olsun, bir katolik rahibi kesip biçen ve canlıken kesip biçen birisinin Arjantin'de barınabilmesi zordu. Hemen durumu kavradı Hessler ve zaten Jimenez'den sıkılmıştı. Bütün elmaslarıyla –sanıyorum ki hepsiyle– beraber otelin sağ köşesindeki bağımsız girişi olan daireye taşındı. Bir de kasası vardı odanın, büyük ve sağlam. Anahtarları Hessler'deydi tabii ki. Mülkiyete saygılıyımdır her zaman, hiç komünist olmadım ama elmasları da kendi başına alıp gidemezdi. Tam kapısının dibindeki kulübede üç polis otelin güvenliğini almak için sürekli duruyordu. Tesadüftü bu tabii ki.

Biraz düşününce onların oteli havaya uçurmayacaklarını anladım. Çok vicdanlı oluyor bozguncular. Bu kadar çok kişinin ölmesini istemezlerdi ama iktidar dediğin ise vicdanı sırtında taşımaz, ağır gelir. Saf mülkiyetten, çok vergiden, top, tüfek ve resmi kaprislerden yapılır devlet. Bu vicdan kaybettiriyordu onlara zaten. Planları muhtemelen Jimenez’e yönelikti. Şilili Patagonya’da olanların öcünü alacaktı. Ben de hemen ardından yakalayacaktım ve bu başarımdan sonra, herhalde İçişleri Bakanı olacaktım. Benim için yemek hazırlıyorlardı o otelde biliyordum, polis şefiydim ben. Şimdilik...

W AŞÇI

Hiçbir zaman oteli havaya uçuracağımızı düşünmedim. Otelin mutfağında çok mutluydum. Bu kadar yıl sonra ailesine kavuşmuş insanlar gibi. İnce dilim soğanlar, kalın ve çok yumuşak bonfile dilimi, şaraba yatırılmış ıstakoz ve hızla kesebilen çok keskin bıçaklar... Özlenen koca bir aile. En fazla da keskin bir bıçağı özlemişim galiba. Cezaevinde bıçak yerine, kenarları iyice ezilmiş teneke ile patatesleri kesmemiz aklıma geliyordu hep. Sonra elimdeki bıçak, hızla eti kaburgadan ayırıyordu hiç duraksamadan, tereddütsüz...

Bakan Jimenez çok seviyormuş yaptığım yemekleri. Patagonya katili. Öldürmekten yapılmış bir adam bu ve öldürmeye devam ediyor hâlâ. El Turco ise tam tersi. Hayatla uğraşıyor o. Bu yüzden hiçbir zaman oteli havaya uçuracağımızı düşünmedim. Koca bir ziyafet hazırlıyorduk Yugoslavın yatırım ortaklığı gecesine ve bu mutfağı nasıl havaya uçurabilir bir insan...

W

FLORANCE

Tabii ki, dedi hemen El Turco. Çek bile yazmadı, 10 bin peso verdi hemen. Kusura bakmayın yanımda çok taşımıyorum, dedi. Etraf hırslılarla dolu sevgili Markiz, dedi. Otelin kalabalık yemek salonuna baktı bunu söylerken; Buenos Aires sosyetesine, Bakan Jimenez'e, Nazi'ye, Pedro'ya, herkese...

Yatırım ortaklığı gecesi fikrini de o söyledi zaten. Seviştikten hemen sonra. Fransızcası bizim Markiden daha iyi gibi geliyordu bana, eski kocam. Belki de sevişmeden sonra her şey böyle geliyor insana. Bunu benim fikrim olarak söyledim Pedro'ya. Bayıldı buna Pedro. Kili-seye sürpriz olarak 200 bin peso bağışlayalım dediğimde aynı coşkuyla karşılamadı ama. Halbuki bu da El Turco'nun fikriydi.

III YUGOSLAV

Herkes gelmeye başladı geceye. Benim rüyama geliyor gibilerdi. İş adamları, armatörler, hayvan tüccarları, bankacılar, politikacılar, Bakan Jimenez, İsviçreli Doktor Hessler, Polis şefi... ve hepsinin eşleri, metresleri yani herkes rüyama en şık kıyafetleriyle geliyordu. Hatta kili-seden de iki kişi gelmişti. Sürpriz (!) olarak bağışlayacağım 200 bin pesoyu alacaklardı. Bu da Florance'ın fikriydi. Son günlerde her şeyi o sürüklediği için buna da ses çıkarmadım. Az para değildi ama en az 1 milyon pesoyu topladığımız garantiydi. Bakan Jimenez çok iyi çalıştı doğrusu. İyi bir çalma aparatı olarak görüyordu bunu. Özellikle o El Turco denen adamla konuştuğundan sonra iki elle sarıldı bu işe. Henüz ortada yok ama El Turco da 200 bin peso atacaktı yatırım havuzuna. Arkasında bizim hisse senedinin resmi olan dev bir pankartın önünde kocaman bir sepetti bu havuz dediğimiz. Şimdi-den Columne'da canlanacak hipodromu görüyordum havuzun içinde, boğa güreşlerinin oley seslerini duyuyordum ve ruletin üstünde dönen rüyamı...

III

III BAKAN

Polis şefinin son gecesiydi bu. Aç, sefil, hırsız. Dayanamayıp boş da olsa havuzun yakınında duruyor. Para kokusunu aldı ya, uzaklaşamıyor etrafından makam köpeği. Sen benim arkamdan işler çevireceksin ha. Hessler ve elmaslarını özel bir daireye aldırıp, senden habersiz dışarı çıkmasın diye üç çember polis çevirteceksin öyle mi? Senden başka kimse girmeyecekmiş içeri. Bakan bile. Sen kimsin? Sana o gücü veren benim ve yarın onu elinden alacağım senin. Sokakta domino oynarken anılarını anlatırsın artık emekli arkadaşlarına. Hessler'in elmasıyla senin yanında dolaşan o suratsız karın da durmadan bu geceden bahseder mutlaka. Eteklerimin kenarındaki kıyırık şatafatınızın son gecesi bu.

III

III POLİS ŞEFİ

Muhteşem bir gece. Muhteşem bir sofraya ama bu gece yapacağıma emin olduğum şey hiçbir şey yememek olacak. Yanlışlıkla da olsa Bakan için hazırlanmış bir tabaktan tatmak istemem. Şilili aşçının maharetli elleri belki de ilk defa birilerini doyurmayacak, öldürecek bu gece. Sonra hiç kimse çıkamayacak buradan. İçişleri bakanının cenazesinde katilleri nasıl hemen yakaladığımdan bahsedilecek ya da yeni İçişleri bakanının benim olacağından.

III

PEPE – ŞEFİN YARDIMCISI

Tabii ki Bakan hiçbir şey yemeyecekti bu gece. Aşçıyı o bilmiyordu ama ben biliyordum ve Bakan basit bir uyarıyı bile her zaman ciddiye alacak kadar ölümden korkan bir insandı. Bu gece sonunda basit bir muhbirin çocuğu polis şefi olacaktı. Sanki benim için bir kutlamaydı bu ve yalan da olsa bu şefi kapı kenarlarında el pençe beklemelerimin son gecesi.

İİ AŞÇI

Tabii ki kimse zehirlenmeyecekti. Bakan Jimenez bile. Kimseyi yemeğimle zehirlemem. Mutfaktan elimde bir kepçe yerine, bir revolverle çıktım. Salona girip Bakan Jimenez'i, o polis şefini, yardımcısını ve parazitlerden bir kaçını öldürebilirdim tabii ama bu partinin düzenleyicisi El Turco'ydu. Bu yüzden kilere girip, benim iki aşçı yamağı yoldaşın günlerdir kazdığı tünelden otelin dışına çıktım. Tam çıktığım yerde polis şefinin arabası beni bekliyordu.

İİ

FERNANDO

Sadece iki sokak sonra indik motosikletten. Pancho elmayı çoktan bitirmişti ama hâlâ barut kokuyordu ya da bana öyle geldi. Siren sesleri ve patlamanın alevinden belki. Bir sokaktan yürüyerek geçtik. Köprünün altına indik. Polis şefinin arabası yanaştı yanımıza, biz iner inmez. El Turco kapıyı açtı. Bizi içeri davet etti. İlk defa bir polis arabasına bu kadar istekli bindik. Sireni açtı El Turco. Bizim için kurulmuş bariyerler arasından otele döndük.

ŞİLİLİ – YAMAK!

Çok bilmiyorduk ne yaptığımızı aslında. Bazen mutfakta soğan doğradığımız oluyordu. Bazen kilerde tünel kazıyorduk, bazen otomobil kaportası boyayıp silahlarımızı yağlıyorduk. Eski iki maden işçisi için eğlenceli işlerdi bunlar. Son gece de iki papaz kıyafeti vardı üstümüzde. – Tanrı taksiratımızı affetsin. Doktor Hessler’in dairesine doğru giden iki papaz pek dikkat çekmedi. Otelin şapeli de oradaydı çünkü ve polisler kimseyi dışarı çıkartmamak için emir almışlardı daha çok. Doktor Hessler’in dairesine girdik. Bir otel çalışanı her anahtara sahip olabilirdi kolayca. Kasanın üstüne küçük dinamit lokumlarını yerleştirdik. İki madenci için bir kasa havaya uçurmak çocuk oyuncağıydı ama saatini bekledik. Tam zamanında patladı İçişleri bakanlığı ve bizim kasa kapağı. Küçük bir konserve kapağı gibi dışarı kıvrılarak yere düştü kapı. Belki İçişleri bakanlığını uçurmaya bile gerek yoktu ama belki başka şey için düzenlemişti onu da El Turco. Belki de sadece İçişleri bakanını sevmediği için de olabilirdi. Elmasları iki torbaya koyduk. İki madenci için de hafif sayılmazdı torbalar. Şu anda papaz olduğumuzdan daha da ağır geliyor olabilirdi bize. Şapele geçtik pencereden, kapıdan dışarı çıktık. Polisler bizi bekliyorlardı. Polis şefinin arabasının kapısını onlar açtı.

BAKAN JIMENEZ

Patlama yüksek müzik sesi arasında bile duyuldu. Herkes önce birbirine, sonra bize baktı. Sakince bekledim. Tam curcunalı bir zamandı. Herkes hisse senetlerini alıyor ve havuza kahkahalarla paralarını atıyordu. Yugoslav endişeyle havada paraları eksik atıp atmadıklarını saymaya çalışıyordu. Halbuki paralar sayılıp tekrar ellerine veriliyordu. Kimsenin bizden para çalmasını sevmem. Buna da müsaade etmem. Şefin yardımcısı telefonla konuştuktan hemen sonra yanıma geldi. Kulağıma eğildi. İşşleri bakanlığı bombalanmış dedi. Bakanlığın kapısı. Polis şefinin yanına gittim. Çok sakin. Hayır sayın bakan, dedi. Kimse kıpırdamasın, burayı soymak istiyorlar. Ben önlemlerini aldım. Hiç sorun yok. Kstah ve kibirli. Pepe'ye baktım, yarın onu polis şefi yapacağım.

III POLİS ŞEFİ

Patlamayı önce bana değil Bakan'a söylüyor Pepe. Gözü benim yerimde. Hah, pabucumun polis şefi olacak. Bu basit bombalamayla beni tuzığa düşüreceklerini sanıyor diğerleri de. Ben kaç yıllık polis şefiyim. Öyle politika oyunlarıla gelmedim buraya. Eğer düşündüğüm gibi Jimenez'i öldürmek istiyorlarsa da zaten vazgeçmezler bundan. Ölüm onlar için çok önemli bir şey gibi gelmiyor birçok zaman. Aşçının yemekleriyle sakın bir suikast olacak çok muhtemel. Bu yüzden burada olmak ve sakince beklemek en iyisi ve şu havuzun peş peşe paralarla dolması da başka bir keyifti doğrusu.

III

III ELÇİ

Ne curcuna. Kapitalizm denen illet bu havuza avuç avuç atılan paralar, coşkulu alkışlar, havaya yayılan güç kokusu, her şeyin, hayatın koca bir talanın hisselerinden başka nedir ki? Etrafta bu paranın ve gücün düşük ücretli silahlı kölelerinin bakışı altında havuza doldukça doluyor paralar. Bunu kim düşündü bilmiyorum ama bir kumarhane için para toplamaya biçilmiş kaftan. Çok muhtemel El Turco denen adamın başının altından çıkmıştır bu. ‘Ticaretten elde edilen kârla, kumardan elde edilmiş bir kazanç arasında ne fark var sanki’ diyordu Dostoyevski. İşte ikisinin de harika bir karışımı bu havuz. Tam bunu düşünürken onun romanlarındaki gibi bir sahne oldu. Üç polis ellerinde akordeona dönmüş koca bir kasası kapağı ile içeri girdi.

III

DULCENIA

Polis Şefi çıldırdı. Hiç kimseyi dışarı çıkardınız mı?!, diye bağırdı. Polislere emirler yağdırdı. Kapıları tutun!, dedi. Mutfağı koŐun aşçıyı getirin!, diye haykırdı adeta. Havuza dolan paralarla hipnotize olmuş polisler birden gerçekte hayata dönüp manalı manasız silahlarına sarılıp çil yavrusu gibi dağıldılar. Havuza para atanlar ne olduğunu anlamadan, büyük salonun ortasına bırakılan para kasasının kapağını seyretmeye başladı. Ne olduğunu çok anlamadım ama sevgilimin, El Turco'nun payı vardı bunda kesin. Bir sanatçıydı o. Ben de polis Şefinin karısıyla çarpıŐtım o sırada. Pardon, dedim. Siz Sebastian değilsiniz. Güldüm. Hiçbir Şey anlamadı kadın. Boynundaki elması da aldığımı da tabii...

FLORANCE

Dışarı çıktılar hep beraber, bakan, polis şefi, yardımcısı, polisler. Pencereden görünüyordı, bahçede şaşkın şaşkın dolaşıyorlardı. Duvarların oraya makineli tüfek bile kurdurdu polis şefi. Sonra Doktor Hessler, Bakan ve polis şefi Hessler'in dairesine girdi. Birazdan bakan dışarıya atıldı adeta. Peşinden çılgınlık atarak Doktor Hessler boğmaya başladı Bakan'ı. Pek karışmıyor gibiydi polis şefi. Karısı yanına gelmiş bir şeyler anlatmaya çalışıyordu sanki. Polisler kimse kaçmasın diye duvarların dibinden ayrılamıyorlardı. Bu sırada salonun ağır kapısı içeriden kapandı. İki papaz çıktı ortaya bir de rahibe. Galiba kiliseye yapılacak bağışı alacaklardı.

III PANCHO

Yine dar kazmışlardı. Hiç beni düşünmezler. Bir gecede iki ayrı tünelde olmak yeni bir rekordu benim için bile. İki papaz bir rahibenin salona girdiğinin pek kimse farkına varmadı. Kenarda köşede polisler, oturdukları sandalyelerden kalkıp bize yer verdiler. Biz de paraların havuza atılmasını seyrettik önce. Sonra salonun ortasına eğri büğrü bir para kasası kapağı attı polisler. Bizim Şilili madencilerin işiydi. Bizi tünele bırakıp aşçı ile birlikte onları almaya içeri girmişti El Turco. Henüz biz elbiseleri giyerken onlar dışarı çıkmıştı bile. Polis şefinin arabasının içinde iki papazla dışarı çıkmasına ne diyebilirdi polisler. Talimata da aykırı değildi. Polis şefi dışında kimse dışarı çıkmayacaktı. Herhalde onun arabasını da kimse çalmış olamazdı. Çalmamıştık zaten. Aynısını yapmıştık sadece. Bir El Turco fikriydi. Çok sahte kimlik, pasaport filan yapmıştım ama ilk defa bir polis müdürü arabası yapmıştım. Hessler Bakan'ı boğazlıyordu dışarda. Bakan'ın şoförü bile kenarda oturmuş görmemiş gibi yapıyordu. Biraz sonra kalkıp sakince Hessler'i vurdu. Biz o sırada kapıları kapadık. Rahip elbiseleri çok uygundu altında otomatik silah taşımak için. Herkes yere yattı. Yugoslav ağlayarak paraların üzerine atladı. Duygusal bir sahne denilebilirdi belki ama zamanı değildi. Garsonlar ve Dulciana Yugoslavı kenara itip paraları çuvallara dol-

durmamıza yardım ettiler. Güzel kadındı aslında Dulcania ve boynuna bir elmas kolye takmıştı galiba. Tünele kadar taşıdılar parayı. Birer balya bahşış verme inceliğini gösterdi Fernando. El Turco'yu öp, dedi Lu'ya Dulcania. Kafasını salladı ama gözlerinden bir bulut geçti Lu'nun. El Turco elmaslarıyla beraber çoktan Uruguay yolundaydı. Sarıldılar birbirlerine. Sonra bir eline silahını aldı Lu, diğer eline bir çuval para alıp yürüdü.

Bir sarılmayla iyileşebilir her zaman ölmüş bir şey...

U
– BİTTİ–

2018 – BARCELONA

